

ALENA MORNŠTAJNOVÁ

STRÁŠIDÝJKO STRÁŠA

ILUSTRACE
GALINA MIKLÍNOVÁ

ALBATROS

Strašidýlko Stráša

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Alena Mornštajnová
Strašidýlko Stráša – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Tato e-kniha byla zakoupena v internetovém knihkupectví Kosmas.cz, kde můžete pohodlně zakoupit také další [e-knižní tituly](#)

Kupující: Tamara Bučková

ID 3067-70904366790092094433-178808-6711

Upozorňujeme, že kniha je určena pouze pro potřeby kupujícího.

Kniha jako celek ani žádná její část nesmí být volně šířena na internetu, ani jinak dále zveřejňována. V případě dalšího šíření neoprávněně zasáhnete do autorského práva s důsledky dle platného autorského zákona a trestního zákoníku.

Neoprávněným šířením knihy poškodíte rozvoj elektronických knih v České republice.

Tak nám, prosím, pomozte v rozvoji e-knih a chovejte se ke knize, k vydavatelům, k autorům a také k nám fér.

ALENA MORNŠTAJNOVÁ
STRAŠIDÝLKO STRÁŠA
ILUSTROVALA GALINA MIKLÍNOVÁ

STRAŠIDÝLKO STRÁŠA

ALENA MORNŠTAJNOVÁ

ILUSTROVALA GALINA MIKLÍNOVÁ

ALBATROS

Jak ke jménu přišel

Lidé si myslí, že být strašidlem je docela jednoduchá věc. Ale to je omyl, vážení. Strašení je vážná a zodpovědná práce. Je to zaměstnání jako každé jiné, a proto k němu potřebujete talent a vzdělání.

Stráša se narodil do rodiny s dlouhou strašidelnou tradicí.

Bydlel s rodiči na hradě, kde maminka malého Stráši pracovala jako Bílá paní. Večer co večer se procházela v dlouhých bílých šatech po hradních komnatách a pochůzku končila parádním balancováním na hradbách.

Tatínkova pracovní doba začínala o půlnoci. Tou dobou se zjevoval v nejtemnějších místech hradu oblečený v rytířské zbroji a hlavu držel v podpaží. Patřil mezi nejlepší bezhlavé rytíře v Evropě, dostal několik vyznamenání, a proto mu dost vadilo, že v noci není na hradě nikdo, kdo by jeho umění ocenil. Hraběcí rodina se dávno odstěhovala a na hrad chodily jen školní výlety a rodiny s dětmi. V šest hodin večer pan kastelán zamkl a nepustil dovnitř ani človíčka. Marně ho tatínek Bezhlavý rytíř přemlouval, aby alespoň jednou do měsíce uspořádal noční prohlídku.

Juchuuu

„V žádném případě, příteli,“ odpovídal tatínkovi pan kastelán. „Ještě se vás někdo lekne, omdlí, a já ho budu muset křísit. Jako minule.“

„To už je dvacet let,“ hudoval tatínek. „Teď je jiná doba. Lidé mají mnohem pevnější nervy.“

Ale pan kastelán byl neoblomný.

Stráša nestrašil, protože byl ještě moc malý. Když říkám malý, myslím doopravdy malý, vlastně docela mrňavý. Tatínkovi Bezhlavému rytíři sahal sotva po kolena a maminka Bílá paní si musela dávat pozor, aby ho širokou sukni nesmetla z cimbuří. Vlasy měl rezavé, uši mu maličko odstávaly a oči měl modré jako borůvky.

Že byl tak malý, to by ani tak nevadilo, horší, mnohem horší bylo, že Stráša byl pěkný strašpytel.

Bál se tmy, lekal se každého hlasitého lupnutí, skřípnutí, prasknutí a dokonce i zakašlání. Když musel zabočit za roh, nejdříve opatrně vykoukl, jestli tam na něj nečeká nějaké nepříjemné překvapení.

Vlastně se ani nejmenoval Stráša, byla to jen přezdívka, kterou mu dali rodiče, protože se bál i zvuku svého opravdového jména.

Ve skutečnosti se totiž jmenoval Bubu. Rodiče brzy zjistili, že se jim výběr jména příliš nepovedl. Tedy, přesněji řečeno, nepovedl se vůbec.

„Bubu,“ zavolala maminka a Bubu se svého jména tak polekal, že se běžel schovat do velké dřevěné truhlice v knížecí ložnici.

„Tak Bubu, Bubu,“ zapojil se do hledání tatínek a strašidylko se roztřásl, až víko truhlice nadskakovalo do výšky, a rodiče našli vystrašeného synáčka podle randálu od poskakujícího nábytku.

„To je ale ostuda,“ spínali ruce rodiče. „Strašidlo – a bojí se vlastního jména. Ty jsi ale Stráša.“

A přezdívka Stráša malému strašidylku zůstala.

„Snad z toho to dítě vyroste,“ utěšoval tatínek Bezhlavý rytíř maminku Bílou paní, když si večer leštil brnění na noční strašení.

„To doufám,“ povzdechla si maminka, nasadila si na hlavu bílý špičatý klobouk se závojem a šla se zjevovat na cimbuří.

Kamarádka kočka Luisa

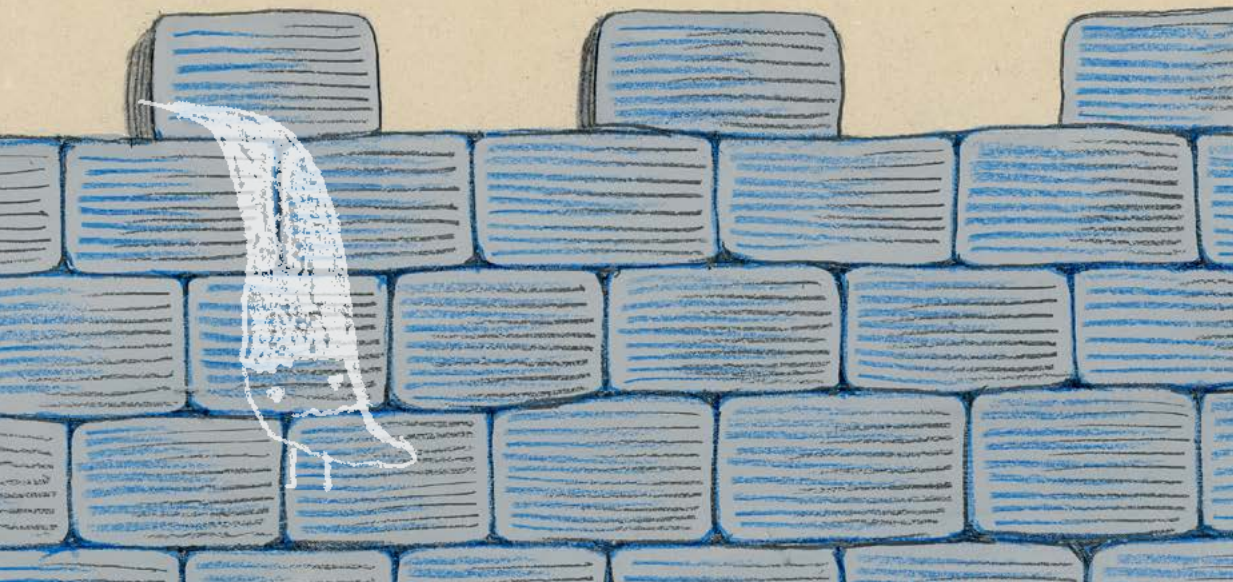
Hrad, ve kterém bydlel Stráša s maminkou, tatínkem a rodinou pana kastelána, stál na kopci za městem. Z hradní věže bylo vidět na kilometry daleko, jenže malý kluk – i když je to kluk strašidlo – nepotřebuje výhled do okolí, ale kamarády.

A tak Stráša sedával na schodech kamenné kašny a smutně se díval, jak hradem prochází výletníci a školní výpravy, poslouchal, jak si děti povídají, pokřikují na sebe a hrají si, a moc si přál taky chodit do člověčí školy a mít spoustu kamarádů.

Stráša měl kamarády jen dva – Luisu a Matěje.

Luisa byla kočka. Byla černější než noc v nejtemnějším sklepě a oči měla jako dvě zelené lentilky.

Kdysi patřila Strášově babičce Žanetě. Sedávala babičce na klíně nebo za krkem, příjemně ji hrála a pomáhala jí při práci. Babička Žaneta byla totiž vystudovaná čarodějnice, a každá čarodějnice musí mít knihu kouzel, sbírku přísad do zázračných lektvarů, havrana a černou kočku. Babička Žaneta dříve bydlela na mýtině v hlubokém lese, ale jednoho dne popadla létající koště, do kufru sbalila sváteční kostýmek a knihu kouzelných receptů a prohlásila, že už ji bydlení na samotě v lese nebaví.

„Potřebuju se dostat mezi lidi,“ řekla. „S veverkami, srnami a divočáky si člověk moc nepopovídá, ani když je obyčejná čarodějnice, natož když je čarodějnice vzdělaná. Cožpak mě po těch letech může zajímat, kde je nejchutnější tráva, kde právě dozrávají lískové oříšky a kdo má kolik mladých? Přestěhuju se do města.“

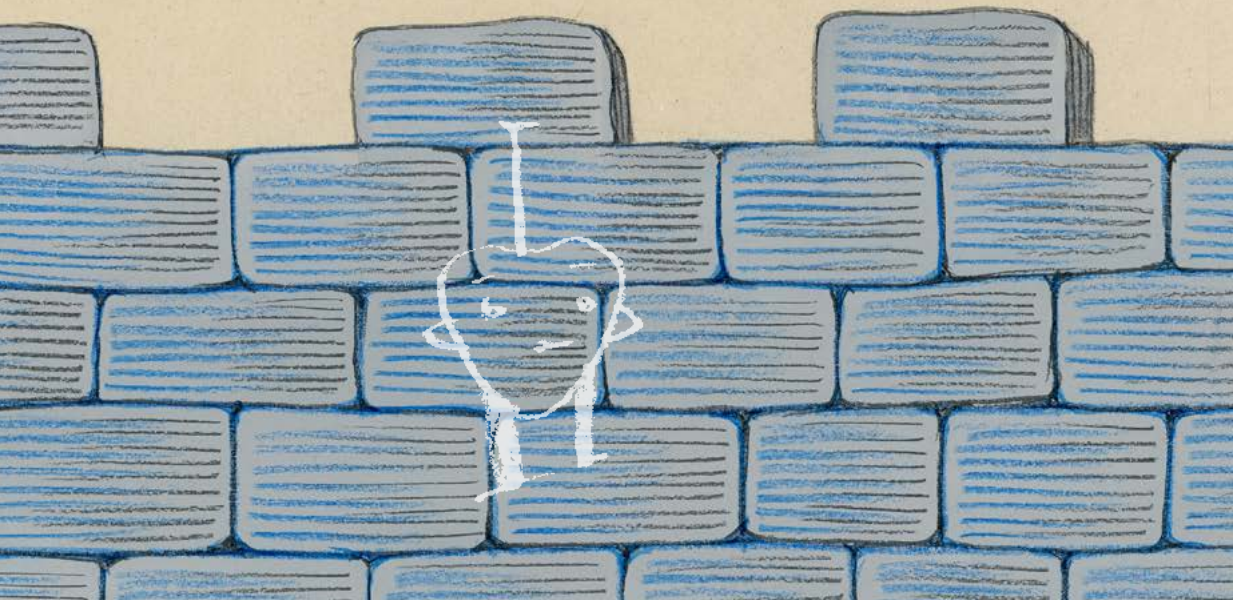
Koupila si byt v domě kousek od náměstí a změnila povolání. Zanechala čarodějnictví a začala lidem předpovídat budoucnost z dlaně, karet a kávové sedliny.

Havran Robert, který babičce Žanetě pomáhal při sběru léčivých bylin a při schůzkách se zákazníky jí sedával na rameni, aby dělala správný čarodějný dojem, se rozhodl zůstat v lese.

„Ty jsi ještě mladá, Žaneto,“ pravil babičce, „ale já už jsem na to starý, abych se každých padesát let stěhoval. Jsem v lese zvyklý a mezi zdejšími havrany a vránami mám spoustu známých. A ke kartářské živnosti se stejně líp hodí papoušek než havran.“

Babička Žaneta si tedy pořídila velkého papouška jménem Slávek a přestěhovala se do města do bytu ve čtvrtém poschodí.

Přestože byla vzdělaná, nenapadlo ji, že kočka ve čtvrtém patře bydlet nemůže, ani když je to kočka domácí. Kočky se rády toulají po nocích a povídají si s jinými kočkami o snech, které se jim zdály, když během dne podřimovaly na gauči, a o dobrodružstvích, které zažily na nočních výpravách.

Luisa byla v novém domově nešťastná. Stýskalo se jí po nočních výletech, a navíc si nerozuměla s papouškem Slávkem. Potíž byla v tom, že pestrobarevný papoušek se moc rád vytahoval.

„Cóóóže? Ty jsi nebyla v Africe?“ krákorál posměšně.

Luisa se k němu znechuceně obrátila zády.

„Jááákže? Ty ses nikdy neplavila po moři?“ vykřikoval Slávek a Luisa se tvářila, že ho neslyší.

„Cóóóže? Ty nevíš, že černá už dávno vyšla z móóódy? Jááákže? Nevíš, že se letos nosí barvy?“

Po dvou dnech to Luisa nevydržela, vytáhla drápky a milému papouškovi Slávkovi pocuchala pestrobarevná pírká.

A tak babička Žaneta pochopila, že Luisa v bytě ve čtvrtém patře bydlet nemůže, a dohodla se s ní, že si sbalí svou oblíbenou červenou misku a po letech věrné služby se přestěhuje na hrad a bude dělat společnici malému Strášovi. Luisa trávila dny povídáním se Strášou a podřimováním v měkkém křesle v obývacím pokoji a noci výzkumnými výpravami po hradních sklepeních. Ve středu odpoledne chodila do města navštěvovat babičku Luisu. Při každé návštěvě se posadila před Slávkovo bidýlko, významně si brousila dráčky, a jakmile babička Žaneta odešla pro mléko, výstražně na Slávka zasyčela. A když se Slávek uraženě načepýřil a obrátil se k ní zády, spokojeně se usmála pod fousky.

Nejlepší kamarád Matěj

Druhý Strášův kamarád Matěj byl syn pana kastelána a paní kastelánky a vypadal jako docela obyčejný kluk. Vlastně to docela obyčejný kluk byl, ale uměl úžasné věci, přestože některé z nich měl přísně zakázané.

Na kole uměl jezdit i ze schodů. (Což bylo zakázáno.)

Uměl se prát a jednou prý přepral i kluka ze čtvrté třídy. (Což bylo také zakázáno.)

Po dřevěném zábradlí hlavního schodiště sjel odshora až dolů úplně bez držení. (Zakázáno.)

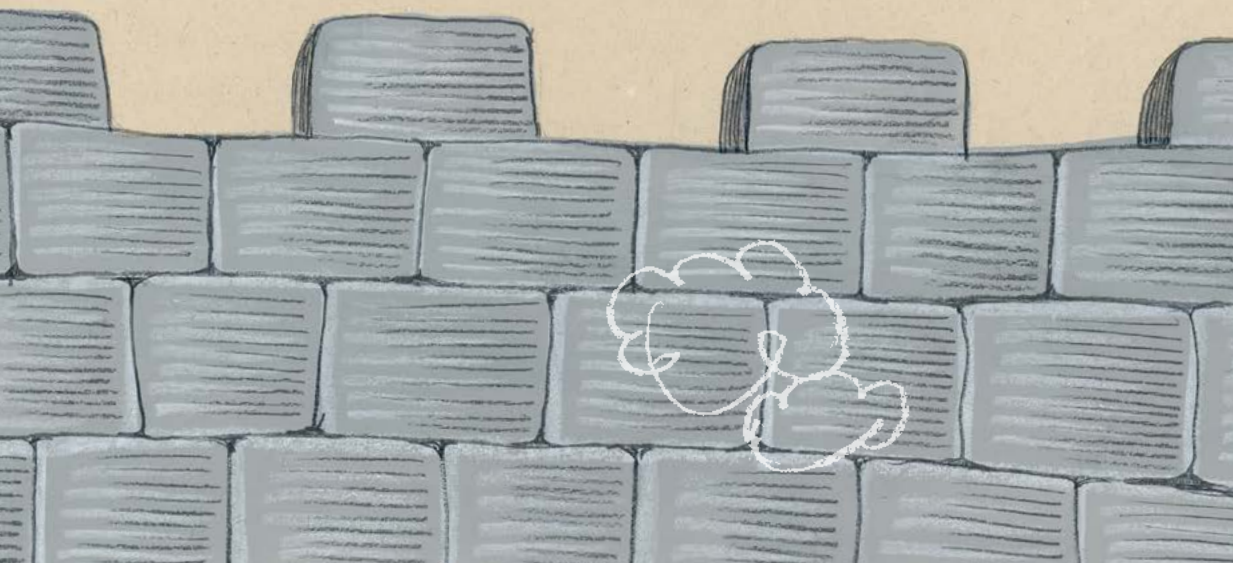
Uměl vyšplhat na strom, i když nejnižší větev byla vysoko nad zemí. (To nikdo z dospělých neviděl, takže to ještě zakázáno neměl.)

Matěj uměl i věci, které tak nebezpečné nebyly. Třeba:

Hvízdat na dva prsty.

Míčem udělat šest hlaviček za sebou. (Říkal, že jednou se mu jich podařilo deset, ale to Stráša neviděl.)

Když Matěj chodil do první třídy, sám si vytrhl přední zub, protože se mu kýval. A to byla další věc, kterou by si Stráša moc přál. Tedy ne trhání zubů, to Stráša raději přenechal panu zubaři, ale chození do školy. Stráša do školy nechodil a do města se dostal jen málokdy. Tatínek říkal, že strašidla do města nepatří. Že by je mohlo spolknout, jako spolкло tetičku Růženku, strýce Hynka a babičku Žanetu. Když to Stráša

slyšel poprvé, představil si, jak město hladově otevírá pusy a mlaskavě polyká každého, kdo se právě namane.

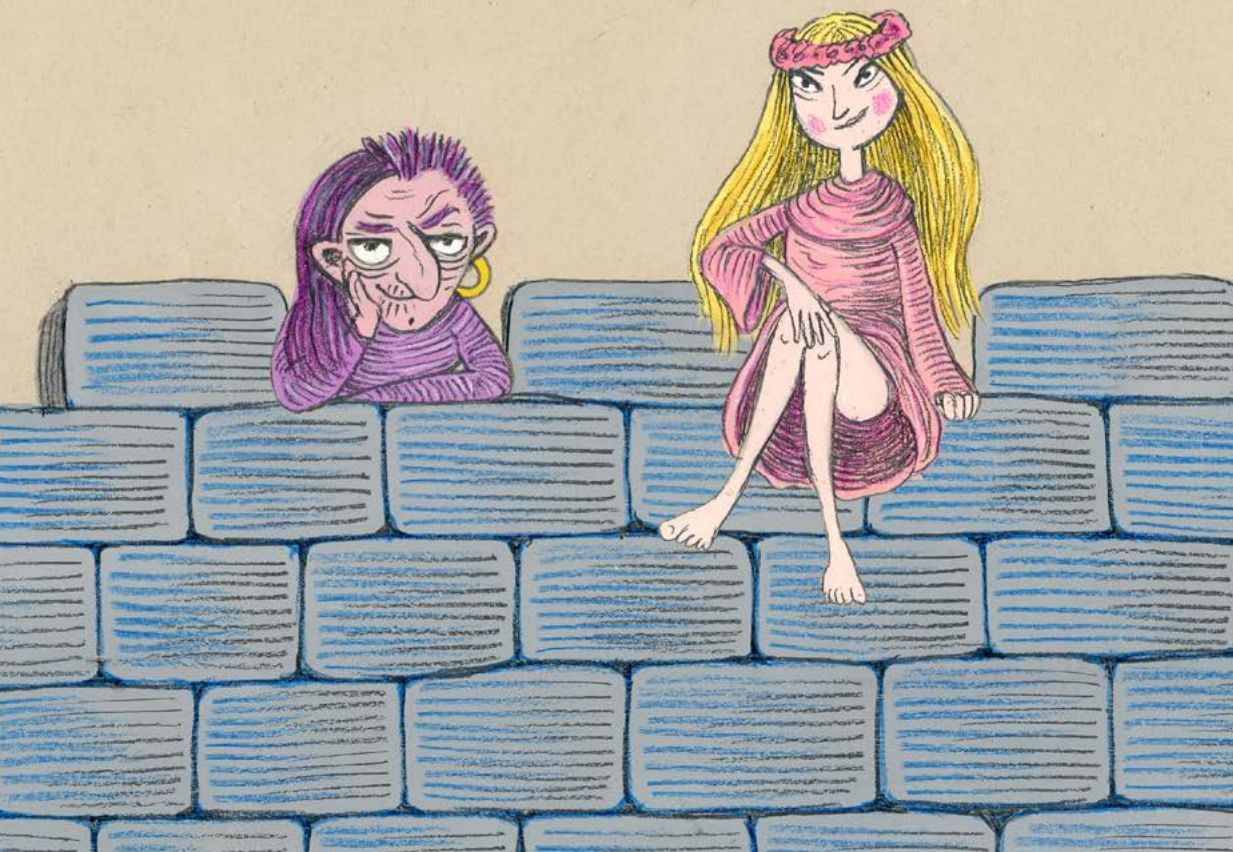
Maminka se smála a říkala, že město doopravdy nikoho nespolklo, že se jejich příbuzní jen rozhodli pověsit strašidelné řemeslo na hřebík.

Ani to nebylo Strášovi úplně jasné. „Jak se dá řemeslo pověsit na hřebík, když nemá žádné očko?“ zeptal se.

„To se jenom tak říká. Teta Růženka už nechtěla být víla a tančit v noci na paloučku při měsíčku. Mrzelo ji, že nikdo neocení, jak skvělá je tanečnice. Teď si založila taneční školu a učí lidi valčík, polku a mazurku.

Hejkala strýce Hynka zase trápilo v lese vlhko a byl pořád nachlazený, a tak si našel práci ve školství. Dělá školníka a je moc spokojený. Je v teple a své nadání využije, když huláká na děti, aby se přezouvaly.“ Strášova maminka uměla vysvětlit úplně všechno, ale v některých věcech byl Matěj přece jenom lepší.

Jen Matěj dokázal udělat prak z kusu dřeva a gummy a vystřelit z něj kamínek tak, že sestřelil jablko z hlavy kamenného andělíčka, který stál

na kraji hradního schodiště. Půjčil prak i Strášovi a ukázal mu, jak má mřířit, ale Strášovi se třásly ruce a místo jablka zasáhl sklepní okýnko a to se s rachotem vysypalo.

„Alespoň to bude mít Luisa blíž domů,“ řekl Matěj, ale Stráša ho neslyšel. Hluk tříštícího se skla ho zahnal až do bezpečí dřevěné truhlice.

Matěj se vydal domů pro lopatku a smetáček a cestou zpátky si vyzvedl lekavého kamaráda z jeho úkrytu.

„Musím jít psát úkoly,“ řekl Matěj, když uklidili napáchanou škodu, a zhluboka si povzdechl, jako kdyby ho to obtěžovalo.

Stráša Matěje doprovodil až ke dveřím kastelánského bytu a potom se posadil na své místo u kašny. Díval se za odcházejícími školními výpravami a moc si přál, aby i strašidla mohla chodit do školy.

Pan kastelán zamknul vrata za posledním návštěvníkem a Stráša stále seděl na kamenném schodku a vyhlížel kočku Luisu, která šla na svou pravidelnou střední návštěvu k babičce Žanetě. Chtěl jí říct o novém vchodu do hradu, který pro ni vyrobil, a probrat s ní, jak novinku šetrně sdělit tatínkovi.

Sluníčko už se sklánělo k hradbám a na obzoru se objevily dešťové mraky, ale černá kočka Luisa ke své misce s večeří ještě nepřišla.

Před spaním

Večer ležel Stráša v postýlce a peřinu měl přitaženou až k bradě. Lampička na nočním stolku byla rozsvícená a dveře do vedlejší místnosti pootevřené. Kočka Luisa se domů stále ještě nevrátila a na mléku v červené misce postavené vedle křesla se udělal škraloup. „Tatí?“ zavolal Stráša. „Jsi tam?“

„To víš, že jsem tady,“ odpověděl tatínek Bezhlavý rytíř z vedlejšího pokoje. „Kde jinde bych byl?“

Stráša byl ještě docela malé strašidýlko a rodiče ho nikdy nenechávali doma samotného. Maminka Bílá paní chodila strašit hned po setmění a tatínek až před půlnocí.

„Tatínku,“ zavolal znovu Stráša a zpod peřiny mu vykukovala jen rezavá kštica a vykulené modré oči. „Víš, já jsem se dnes večer tak polekal, když pan kastelán kýchl, až se to ozvěnou rozléhalo po chodbách, že teď nemůžu usnout. Co kdyby sis ke mně na chvíli přisedl a vyprávěl mi něco veselého?“ Tatínek se posadil na kraj postele a zeptal se:

„O čem ti mám vyprávět?“

„Povídej mi, co jsi vyváděl, když jsi byl docela malý.“

Tatínek se usmál. „Nevím, jestli by maminka byla ráda. Asi by řekla, že tě kazím, protože i když jsem byl mrně, uměl jsem napáchat pěknou neplechu. Místo abych spal v postýlce, toulal jsem se po chodbách hradu a maloval hraběnkám a hrabatům na obrazech fousy, houpal se na křišťálových lustrech a skákal po vysoce nastlaných hraběcích postelích. Vyprávěl jsem ti už, jak jsem jednou vyměnil všechny mosazné tabulky v hradních sbírkách?“

Stráša se radostně zachichotal a zavrtěl hlavou, přestože si byl tatínek docela jistý, že tu historku slyšel nejméně šestkrát.

„Tenkrát,“ nadechl se tatínek, „na hradě ještě bydlel pan hrabě Johan s hraběnkou Hildou a často je jezdila navštěvovat knížata z okolí.

Náš pan hrabě býval v mládí výborný lovec, měl velkou sbírku paroží a vycpaných zvířat a moc rád se svými úlovky chlubil.

Já jsem byl ještě docela malé strašidlo, ale zato veliký rošťák. V noci jsem vyklouzl ze svého pokoje a vplížil jsem se do loveckého salonku. Celé dvě hodiny mi trvalo, než jsem odšrouboval mosazné tabulky s nápisy a na jejich místa přišrouboval popisky z knížecí obrazárny.“

Stráša si představil, jak tatínek zápasí se šroubky, a zachichotal se.

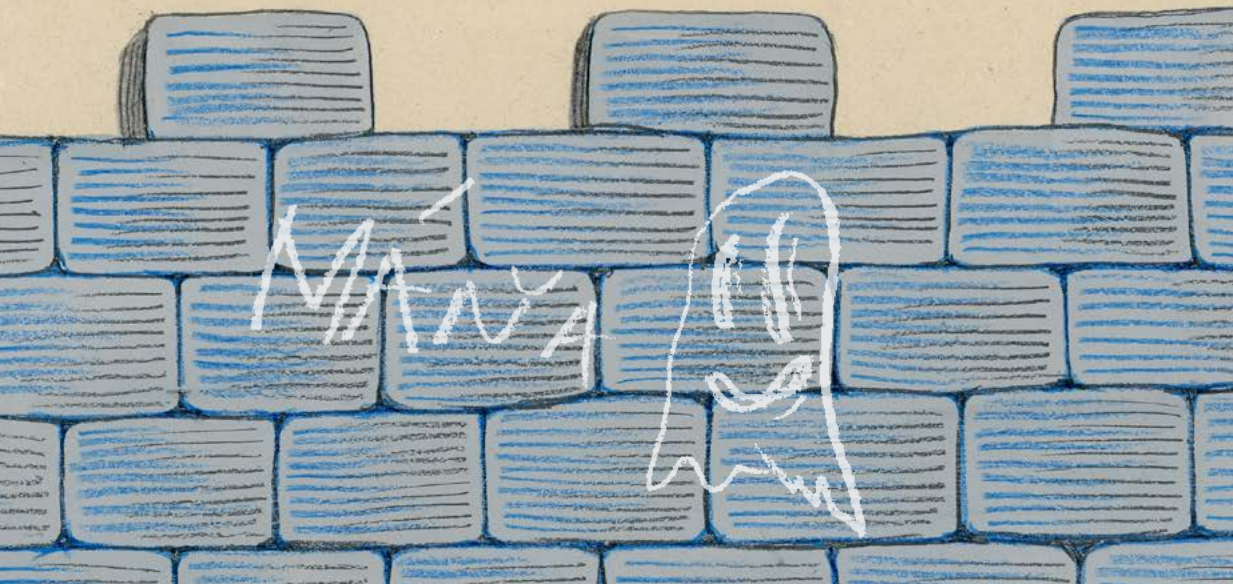
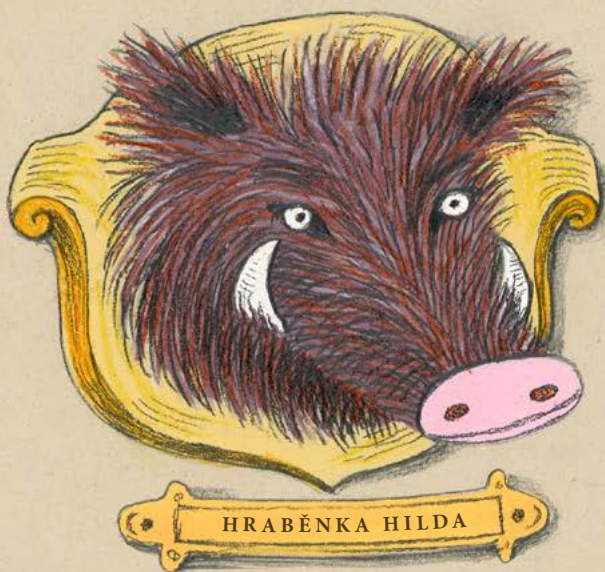
„Pan hrabě Johan byl hodný pán,“ pokračoval tatínek, „ale rád se chlubil. Dnes by se řeklo, že se vytahoval jako malé tričko. A taky chtěl, aby si o něm jiná hrabata, knížata, markýzové a rytíři mysleli, že je pořád

dobrý lovec a má stále bystrý zrak jako zamlada, a tak si nenasadil na nos brýle. Ale bez brýlí náš pan hrabě nepřečetl ani velký nápis nad vchodem, natož malá písmena na mosazné tabulce.

Přivedl návštěvu do loveckého salónku. ,Tohoto dvanáctěráka jsem skolil v oboře,‘ chlubil se. Návštěvníci si přikládali krajkové kapesníky k puse, aby potlačili smích, protože na tabulce bylo napsáno: Hrabě Johan.

,A teď vám ukážu největší prasnici, kterou jsem ulovil v našich lesích,‘ pokračoval pan hrabě trochu nespůj. Bylo mu divné, že se návštěvníci pochichávají. Neviděl totiž, že na tabulce stálo: Hraběnka Hilda. Paní hraběnka při pohledu na nápis vyjekla a omdlela.

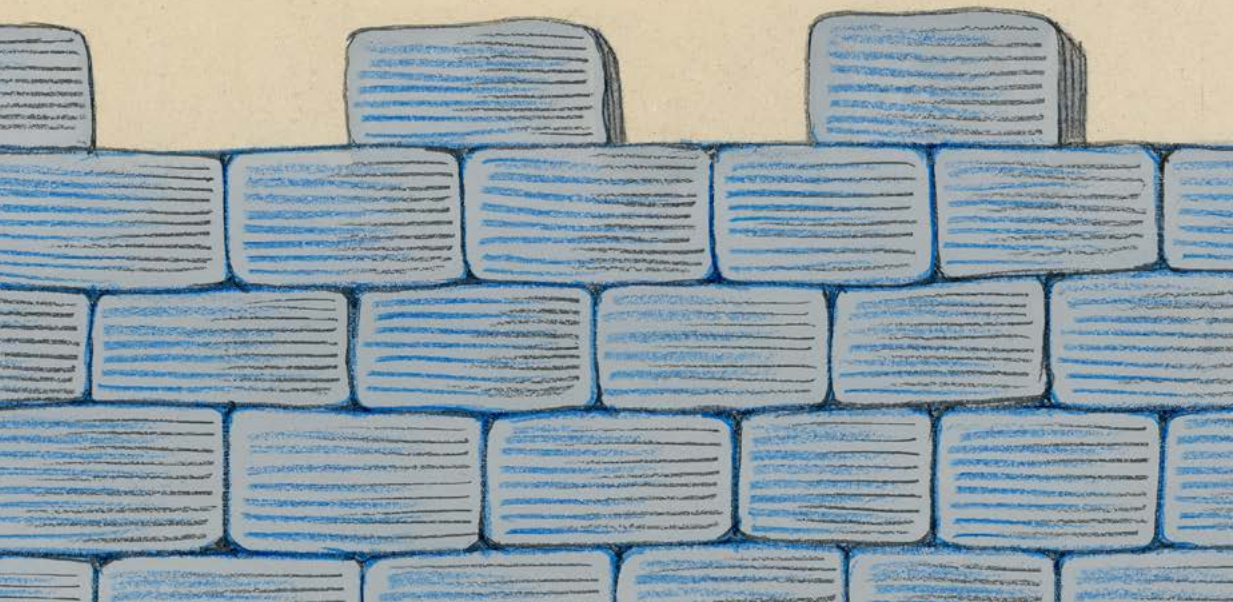

To už hrabě Johan zapomněl na parádu, nasadil si brýle a přečetl si zaměněné nápisy. Na rozdíl od své ženy neomdlel, ale hrozně se rozlobil. „Kdo to provedl? Okamžitě toho lumpa najděte. Utrhnu mu obě uši!“

Naštěstí nikdo nezjistil, že jsem to byl já,“ zasmál se tatínek. „Ulevilo se mi, protože jsem se přece jenom trochu bál, aby moje ouška nedoplnila sbírku loveckých trofejí pana hraběte.“

Tatínek Bezhlavý rytíř si povzdechl. „Jojo, já jsem se navyvádl kousků. Ale teď už bys měl, Strášo, spát.“

Stráša neodpovídal, protože už dávno spal.

Jak se seznámil s Helenkou

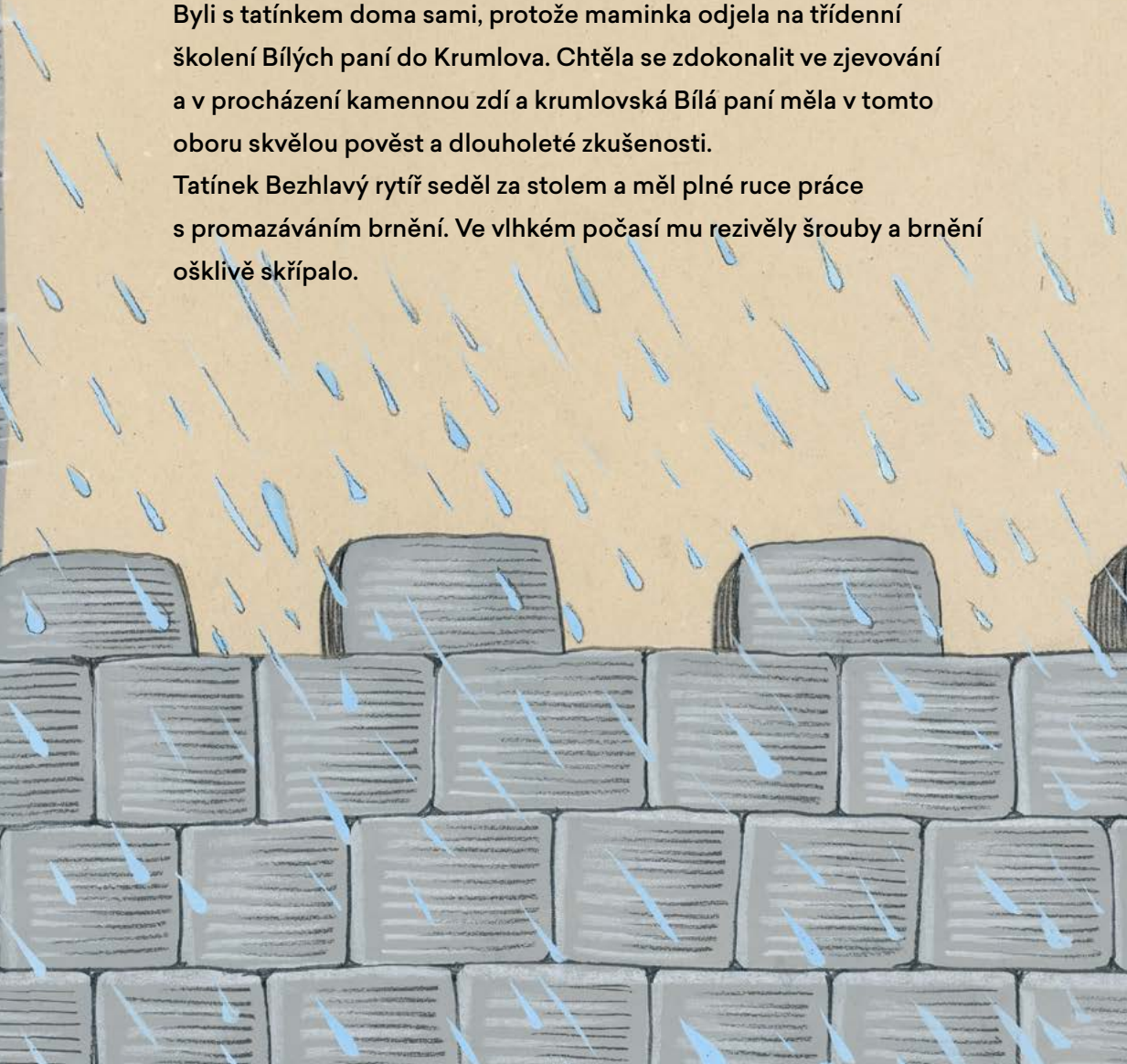
Kočka Luisa se domů nevrátila druhého, a dokonce ani třetího dne. Stráša si dělal starosti. Venku přelo a v takovém počasí je kočkám nejlépe doma v křesle nebo na okenním parapetu.

„Kočky se občas toulají. Luisa se možná zapovídala s babičkou Žanetou nebo vyrazila do lesa navštívit kamarády. Určitě se brzy vrátí, uvidíš,“ uklidňoval Strášu tatínek.

„Luisa je zodpovědná a docela určitě by mi řekla, kdyby se chtěla někde zdržet,“ zavrtěl Stráša červenou hlavou. „Víš, že bych se o ni bál.“

Byli s tatínkem doma sami, protože maminka odjela na třídní školení Bílých paní do Krumlova. Chtěla se zdokonalit ve zjevování a v procházení kamennou zdí a krumlovská Bílá paní měla v tomto oboru skvělou pověst a dlouholeté zkušenosti.

Tatínek Bezhlavý rytíř seděl za stolem a měl plné ruce práce s promazáváním brnění. Ve vlhkém počasí mu rezivěly šrouby a brnění ošklivě skřípalo.

„Jdi se po Luise porozhlédnout na nádvoří,“ poradil Strášovi a povzdechl si. „Cestou se, prosím tě, zastav u pana kastelána a vyříd mu, že mu vzkazuju, aby objednal ještě jedno velké balení vazelíny. V televizi hlásili, že letošní léto bude obzvlášť deštivé.“

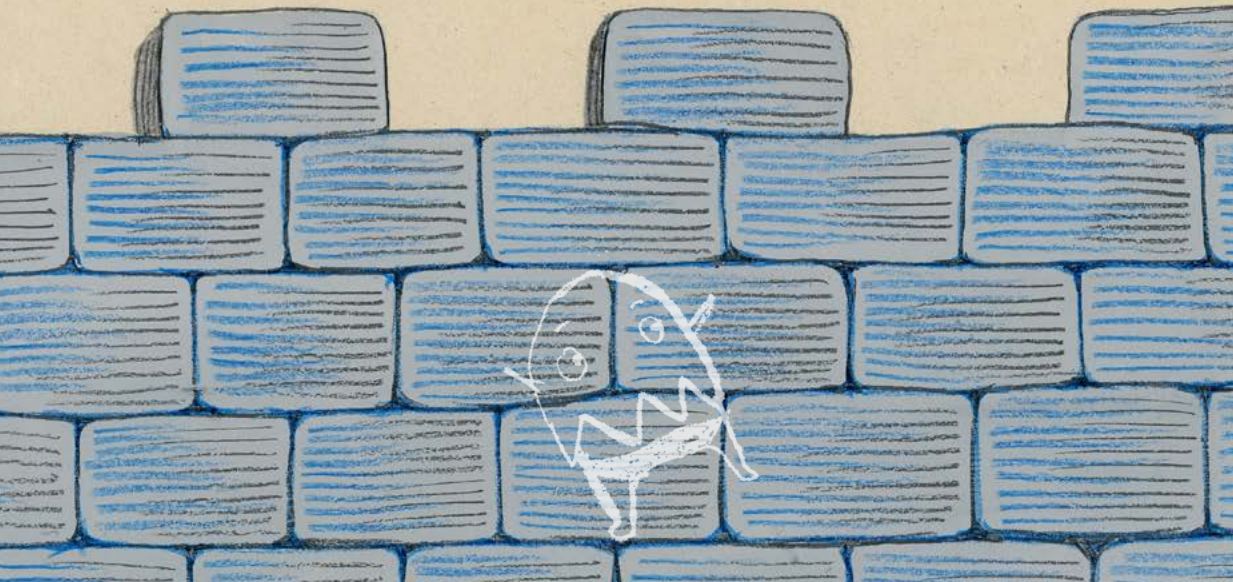
Stále poprchávalo. Stráša si natáhl gumáky, oblékl si modrou pláštěnku, kapuci si přetáhl přes červenou hlavu a vyšel na nádvoří. Byl červen, měsíc školních výletů, a tak bylo nádvoří plné dětí v různobarevných přípláštích. Paní učitelky stály pod deštníky a postrkovaly své třídy správným směrem.

Jindy se Stráša na to hemžení rád díval a představoval si, že do některé ze tříd patří, ale dnes jen smutně postával u brány a každou chvíli vykukoval přes hradní příkop, jestli neuvidí kočku Luisu.

„Třicet jedna, třicet dva,“ ozval se nad ním hlas. Najednou ho popadla silná ruka a táhla ho pryč. „Třicet tři. Konečně jsem se dopočítala,“ prohlásila paní učitelka se žlutým deštníkem nad hlavou a přísně se na něj zadívala. „Kde se touláš? Chytni se tady Helenky a jdeme. Třído! Za mnou.“

Stráša nemohl leknutím ani promluvit. Holčička, ke které ho paní učitelka přistrčila, ho odevzdaně vzala za ruku a řekla: „Já jsem tedy napočítala třicet čtyři, ale v pololetí jsem měla z matematiky dvojku, takže asi moc dobře počítat neumím.“

Stráša vyjeveně mlčel.

„Tak pojď už,“ řekla holčička se dvěma culíky, o které Stráša věděl jen to, že se jmenuje Helenka, a Stráša poslušně vykročil.

„Ty jsi z béčka?“ zeptala se holčička, ale ani nečekala na odpověď a pokračovala: „Z béčka znám jenom Zuzanku, protože bydlí ve stejné ulici jako já. Někdy spolu chodíme do školy, ale jenom někdy, protože...“ Mluvila a mluvila, ale Stráša ji neposlouchal. Už se trochu vzpamatoval, ale pořád se nemohl rozhodnout, jestli se má Helence vytrhnout a pelášit zpátky domů, nebo využít příležitosti, vyklouznout z hradu a vydat se do města hledat kočku Luisu. Co když je někde ztracená a čeká, až jí přijde na pomoc?

Helenka se ho držela jako klíště, pořád něco vykládala, a než se Stráša nadál, duněla jim pod nohama prkna padacího mostu a vrata do hradu se za nimi se skřípěním zavřela.

Před školou

Děti šly za paní učitelkou, smály se a povídaly si a občas se ozvalo vyjeknutí, když někdo naschvál dupnul do louže a postříkal ostatní. Helenka celou cestu něco vykládala a chvílemi si při tom dokonce i poskočila, ale Stráša ji nevnímal. Snažil se vymyslet plán, jak vypátrat kočku Luisu a co nejrychleji se vrátit domů.

Před školou se paní učitelky s dětmi rozloučily a popřály jim hezkou sobotu a neděli. Během chvilky zůstali Stráša s Helenkou před školou sami. Zpoza mraků vykouklo sluníčko a usušilo jim pláštěnky.

„Moc hezky jsem si s tebou popovídala,“ řekla Helenka.

Strášu to překvapilo, protože si byl docela jistý, že celou cestu – a trvala možná víc než půl hodiny – neřekl ani slovo.

„Jak se vlastně jmenuješ?“ zeptala se Helenka.

„Bubu,“ zašeptal Stráša.

„Bubu? Bubu?“ zopakovala Helenka překvapeně. Takové jméno ještě neslyšela.

V tu chvíli byl Stráša pryč. To Helenku překvapilo ještě víc. „Kde jsi?“

„Tady.“ Stráša opatrně vykoukl zpoza kmene mohutného dubu. „Víš, já jsem tak trochu lekávý. Jmenuju se sice...“

PEACE

ztišil hlas, „...Bubu,“ a hlasitěji pokračoval, „ale všichni mi říkají Stráša.“

„To je ale hodně divné jméno,“ řekla Helenka. „Co ty jsi vlastně zač?“

„Jsem strašidlo,“ řekl Stráša.

„Já jsem to věděla!“ vykřikla vítězně Helenka. „Bylo nás třicet čtyři!

Umím počítat líp než naše paní učitelka!“ Pak se na Strášu podívala.

„Tak ke strašidlu se to jméno docela hodí.“

Stráša potěšeně přikývl, opatrně se rozhlédl a vrátil se k Helence.

„Do které školy chodíš?“ zeptala se Helenka.

„Strašidla do školy nechodí. Učím se doma s maminkou a tatínkem,“ odpověděl smutně Stráša.

„A co umíš, když jsi to strašidlo? Myslím mimo to, že se umíš tak rychle vytrátit.“

Stráša se zamyslel. „Prozatím umím jenom hodně rychle mizet. Víš, jsem ještě moc malý. U strašidel se teprve časem ukáže, k čemu mají vlohly. Maminka si myslí, že budu Ohnivý muž, protože mám zářivé vlasy,

ale tatínek říká, že budu Hejkal. Prý po dědečkovi a strýčkovi. Ale to bych nerad, asi bych se v noci v lese bál.“

„Já se ve tmě taky trochu bojím,“ řekla Helenka. „Maminka mi večer před usnutím nechává rozsvíceno na chodbě.“

Stráša ještě nepotkal nikoho, kdo by přiznal, že se taky bojí. Helenka se mu zamlouvala čím dál tím víc.

„Proč jsi paní učitelce neřekl, že k nám nepatříš?“ zeptala se Helenka.

Stráša pokrčil rameny. „Víš,“ řekl. „Já mám velké starosti. Moje kamarádka Luisa se ve středu vydala do města, a ještě se nevrátila domů. Mám strach, že se jí přihodilo něco zlého. Potřeboval jsem se dostat do města, abych se po ní porozhlédl.“

„A to ji budeš hledat úplně sám?“

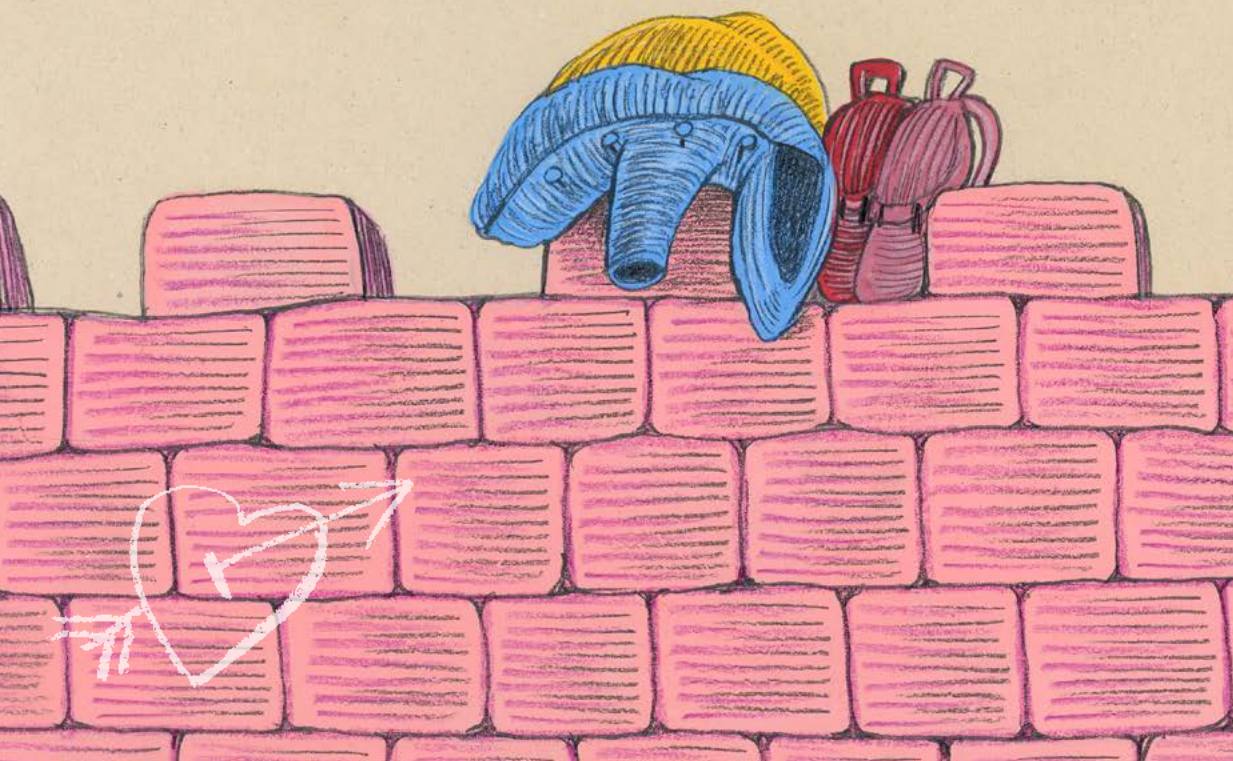
„Počkám tady před školou na svého kamaráda Matěje. Určitě mi s pátráním po Luise pomůže.“

„Matěj je taky strašidlo?“

„Ne, Matěj je syn našeho pana kastelána. Je moc chytrý a statečný. Chodí už do třetí třídy.“

Helenka se zamyslela. „Když mi řekneš, jak ta tvoje kamarádka vypadá, taky ti pomůžu hledat.“

„No, je úplně celá černá a má zelené oči.“

„Luisa je černoška? Tak to by nemělo být těžké hledání. U nás ve městě moc černošů nebydlí.“

„Ale ne, Luisa má jen černý kožíšek.“

„Kožíšek? Ted' v červnu?“ Helenka už byla celá popletená.

„Nosí kožíšek celý rok.“

„Celý rok? To je ale divná móda. V létě jí musí být hrozné horko.“

„To se nedá nic dělat. Nemůže si ho jen tak sundat.“

„A proč ne?“ podivila se Helenka.

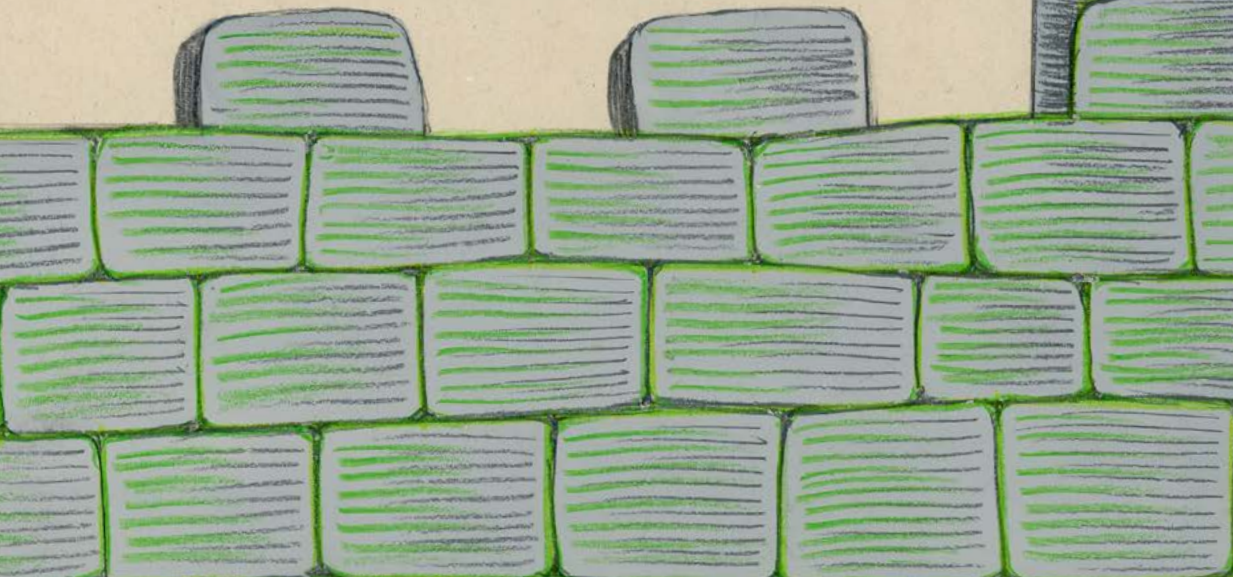
„Já jsem ti to neřekl? Luisa je kočka.“

Helenka si povzdechla. „Tak to bude těžké pátrání.

Černých koček je ve městě mnohem víc než černošů.“

Sundali si pláštěnky, posadili se na obrubník a čekali, až Matějovi skončí škola. Stráša zatím vyprávěl Helence o babičce Žanetě, kočce Luise a papouškovi Slávkovi a společně se pokoušeli vymyslet, kde s pátráním po ztracené Luise začít.

Jak pátrali po kočce Luise

Matěj vyšel ze školních vrat přesně v půl jedné, a když uviděl svého nejlepšího kamaráda Strášu sedět na obrubníku, věděl, že se muselo stát něco důležitého. Strašidla do města moc často nechodí.

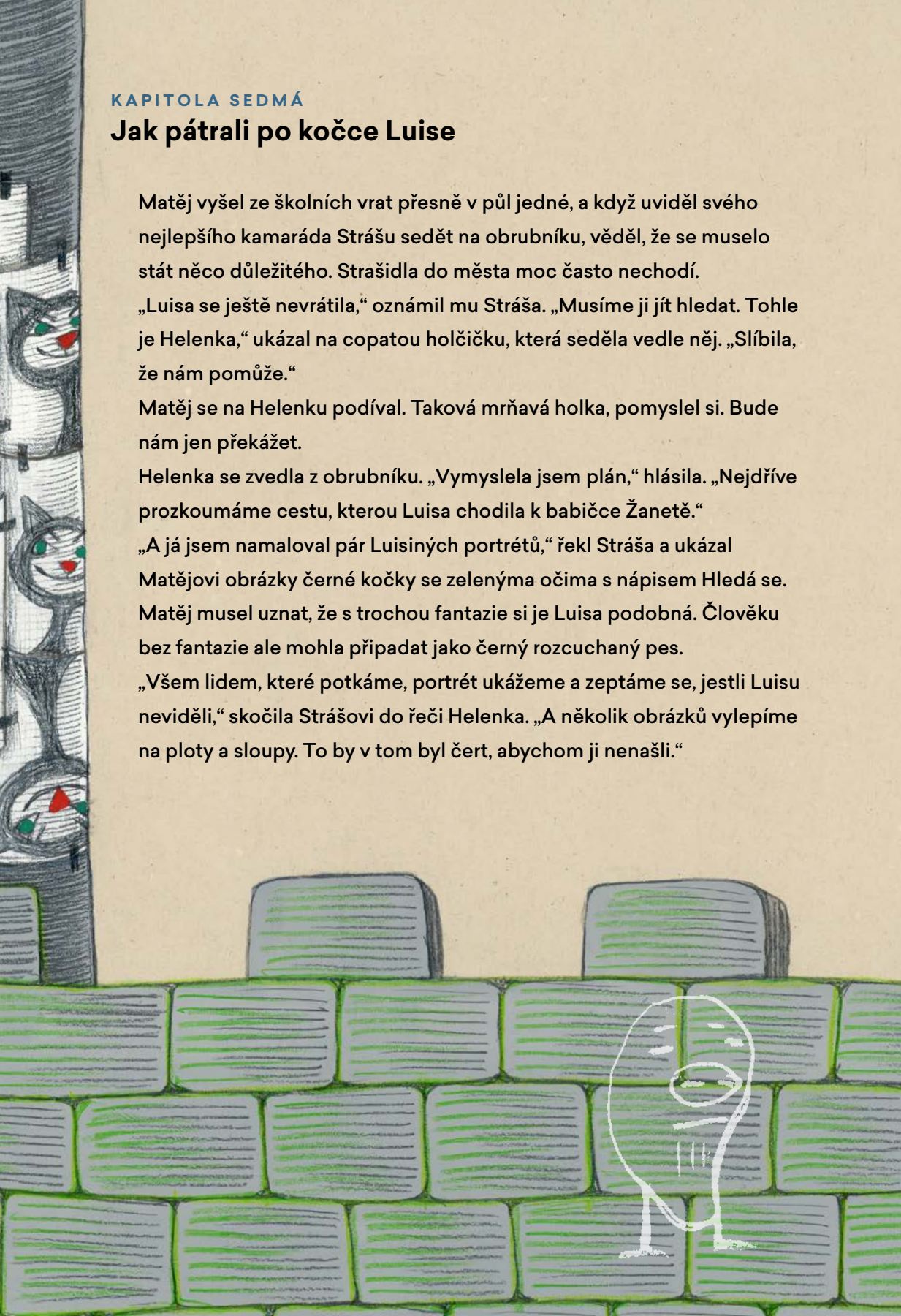
„Luisa se ještě nevrátila,“ oznámil mu Stráša. „Musíme ji jít hledat. Tohle je Helenka,“ ukázal na copatou holčičku, která seděla vedle něj. „Slíbila, že nám pomůže.“

Matěj se na Helenku podíval. Taková mrňavá holka, pomyslel si. Bude nám jen překážet.

Helenka se zvedla z obrubníku. „Vymyslela jsem plán,“ hlásila. „Nejdříve prozkoumáme cestu, kterou Luisa chodila k babičce Žanetě.“

„A já jsem namaloval pár Luisiných portrétů,“ řekl Stráša a ukázal Matějovi obrázky černé kočky se zelenýma očima s nápisem Hledá se. Matěj musel uznat, že s trochou fantazie si je Luisa podobná. Člověku bez fantazie ale mohla připadat jako černý rozcuchaný pes.

„Všem lidem, které potkáme, portrét ukážeme a zeptáme se, jestli Luisu neviděli,“ skočila Strášovi do řeči Helenka. „A několik obrázků vylepíme na ploty a sloupy. To by v tom byl čert, abychom ji nenašli.“

„Doufám, že v tom čerti nejsou,“ polekal se Stráša. „Tatínek říká, že s čerty jsou samé nepříjemnosti.“

„To se jen tak říká,“ ujistila ho Helenka. „Ale i kdyby v tom čerti byli, jsi přece taky strašidlo, tak bychom se s nimi nějak dohodli.“

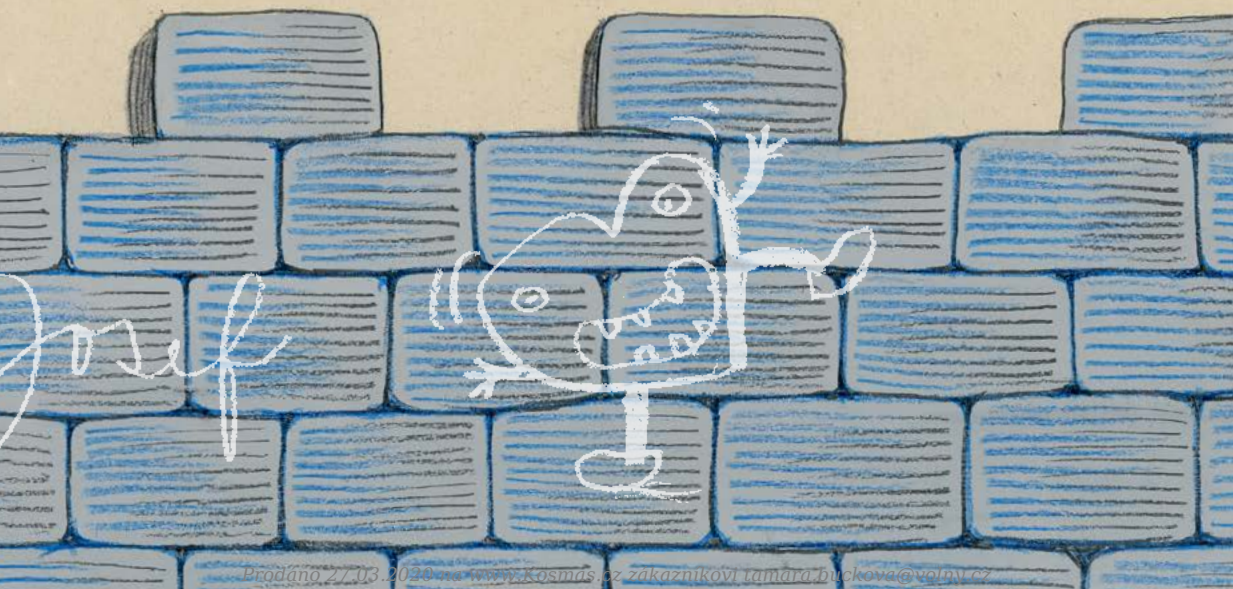
Matěj si Helenku prohlédl pozorněji. „Je mrňavá, ale hloupá není,“ pomyslel si. „Jenom by nemusela tolik mluvit.“

Cestu k babiččinu bytu Stráša znal, protože byl babičku Žanetu s tatínkem a maminkou už dvakrát navštívit. Poprvé když se nastěhovala, a podruhé před měsícem, když papoušek Slávek slavil narozeniny.

Slávek tvrdil, že je mu sto let, ale kočka Luisa říkala, že si přidává, aby dostal větší dort a víc dárků. Od Stráši dostal Slávek vlastnoručně namalovaný portrét a od kočky Luisy zrcátko.

„Aby sis před ním mohl upravit pírka, až ti je příště zase načechrám,“ řekla, a když se Slávek uraženě nafoukl, spokojeně se usmála.

Matěj byl z těch tří největších, a tak si od Stráši vzal pár obrázků kočky Luisy a cestou je lepil na sloupy a ploty. Helenka zastavovala

kolemjdoucí, strkala jim Luisinu podobenku pod nos a vyptávala se, jestli kočku někde nezahlédli. „Chodívá tudy každou středu,“ říkala. „Je asi takhle veliká, trochu jí prý odstávají ouška a oči má jako zelené lentilky. Podívejte se na ten obrázek pořádně, opravdu jste ji neviděli?“ Stráša chodil od plotu k plotu, volal Luisino jméno a nakukoval do všech koutů, zahrad a dvorků.

Došli až k babiččinu domu, ale Luisu nenašli.

„Ach jo,“ povzdechl si Stráša. „Když už jsme tady, zajdeme k babičce na návštěvu. Třeba pekla bábovku.“

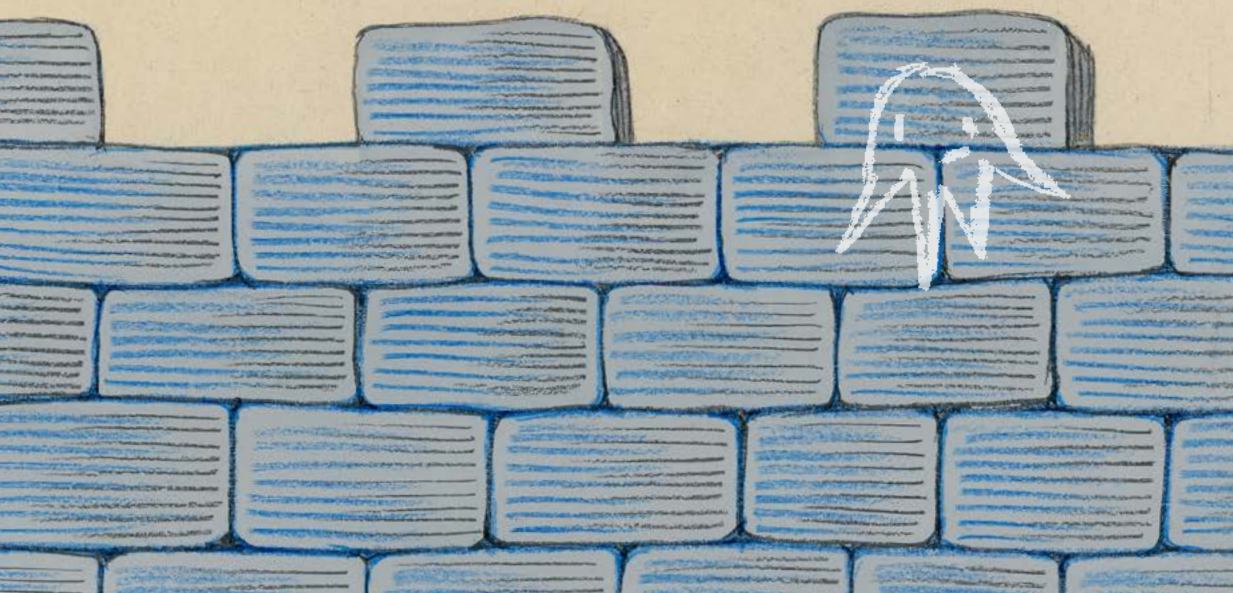
„No jo, bábovka by bodla,“ řekl Matěj.

Ten Matěj je ale popleta, pomyslel si Stráša. Vždyť bábovka přece nebodá. Nebo snad jo? Trošičku se otrásl.

„Taky bychom se mohli zeptat, jestli Luisa neměla nějaké plány,“ dodala Helenka. „Tak to přece detektivové dělají.“

Matěje zamrzelo, že to neřekl první. „To je přece jasné, ne?“ Vytáhl z aktovky zápisník. „A tady si všechno zapíšeme.“

Stráša se natáhl a zazvonil na zvonek s babiččíným jménem.

Jak zahlédli Ládina Houbelíka

Na bábovce si nepochutnali a ani se nemohli babičky Žanety zeptat, jestli neví, kam se kočka Luisa poděla, protože babička odjela s kamarádkami na čtyřdenní pobyt do lázní. Doma byl jen papoušek Slávek. Nespokojeně rázoval po bidýlku sem a tam a mračil se, protože ho babička Žaneta nevzala s sebou.

„Zcestoval jsem skoro celý svět, ale do lázní prý nemůžu,“ rozčiloval se. „Já bych si taky rád dopřál vířivou vanu a masáž zad, vždyť jsem z toho sezení na bidýlku celý nahrbený.“

„Pro nás je velké štěstí, že jsi zůstal doma,“ řekl Stráša. „Kdo jiný by nám pomohl s pátráním po kočce Luise?“

„Cože?“ polekal se Slávek. „Luisa se ztratila?“

Matěj významně pot'ukal tužkou na zápisník, do kterého ještě nenapsal ani slovo. „Moment, moment. Proč se tváříš tak polekaně? Pokud vím, nemáš Luisu právě v lásce. Že ty máš v Luisině zmizení prsty!“

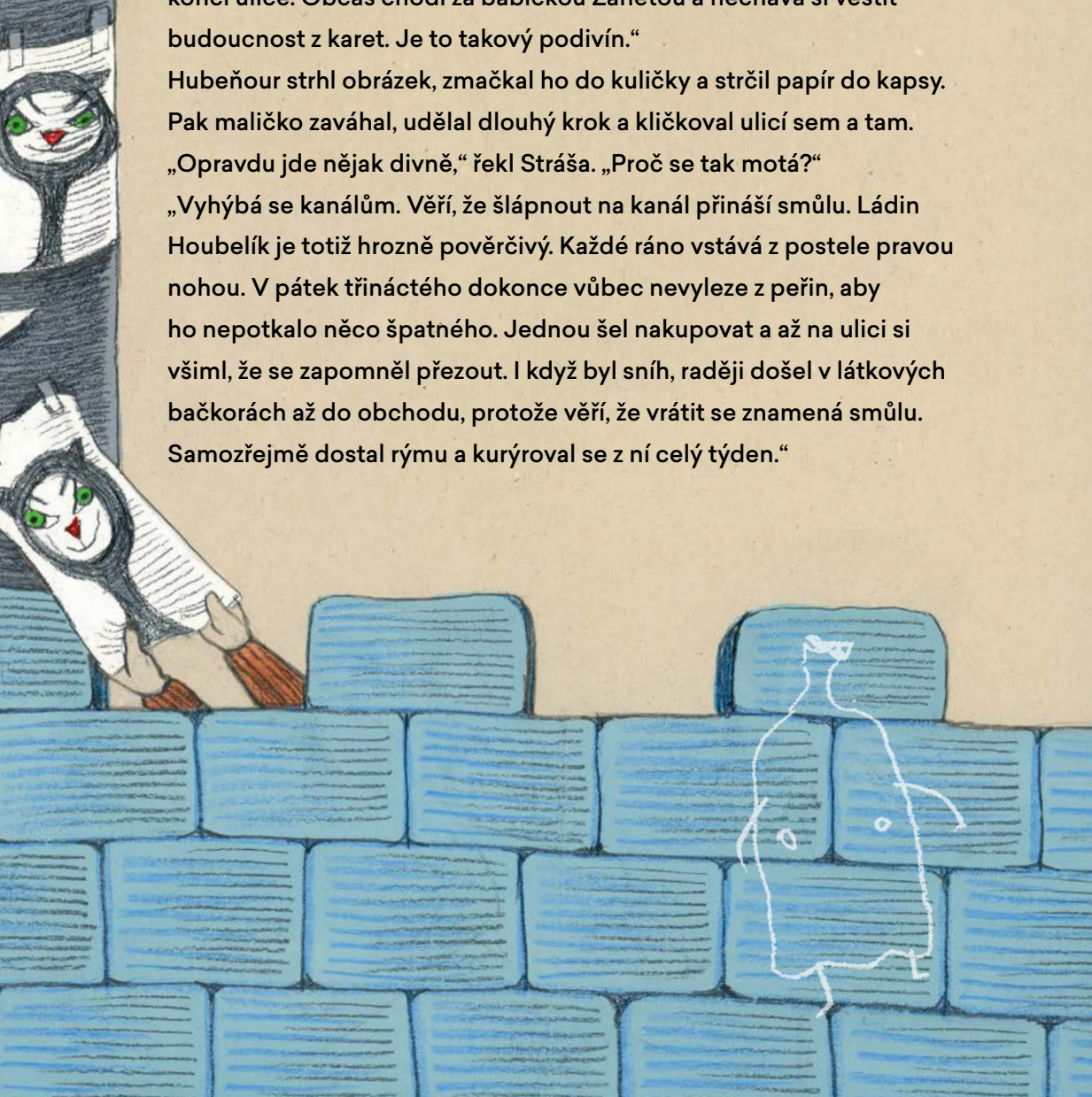

Slávek pohoršeně zavrtěl hlavou a poposedl si na bidýlku. „Ani prsty, ani pařáty. Je pravda, že je na mě Luisa protivná. Bezdůvodně!“ dodal a důležitě si urovnal pířka na křídle, „ale nic špatného bych jí nepřál. Vždyť je to taková chudinka nebarevná, černá...“

„Podívejte se,“ vykřikl Stráša a ukazoval z okna bytu ve čtvrtém poschodí. Dole na ulici stál hubený chlapík s kšiltovkou na hlavě a strhával obrázek kočky Luisy, který tam Matěj před chvílí nalepil. Všichni se nahrnuli k oknu. „Toho já dobře znám. To je Ládin Houbelík,“ řekl důležitě Slávek. „Bydlí ve žlutém domku se zahrádkou na druhém konci ulice. Občas chodí za babičkou Žanetou a nechává si věštit budoucnost z karet. Je to takový podivín.“

Hubeňour strhl obrázek, zmačkal ho do kuličky a strčil papír do kapsy. Pak maličko zaváhal, udělal dlouhý krok a kličkoval ulicí sem a tam. „Opravdu jde nějak divně,“ řekl Stráša. „Proč se tak motá?“

„Vyhýbá se kanálům. Věří, že šlápnout na kanál přináší smůlu. Ládin Houbelík je totiž hrozně pověřčivý. Každé ráno vstává z postele pravou nohou. V pátek třináctého dokonce vůbec nevyleze z peřin, aby ho nepotkalo něco špatného. Jednou šel nakupovat a až na ulici si všiml, že se zapomněl přezout. I když byl sníh, raději došel v látkových bačkorách až do obchodu, protože věří, že vrátit se znamená smůlu. Samozřejmě dostal rýmu a kurýroval se z ní celý týden.“

Ládin došel k dalšímu obrázku kočky Luisy, rozhlédl se po ulici, aby se přesvědčil, že ho nikdo nevidí, a rychlým pohybem obrázek strhl.

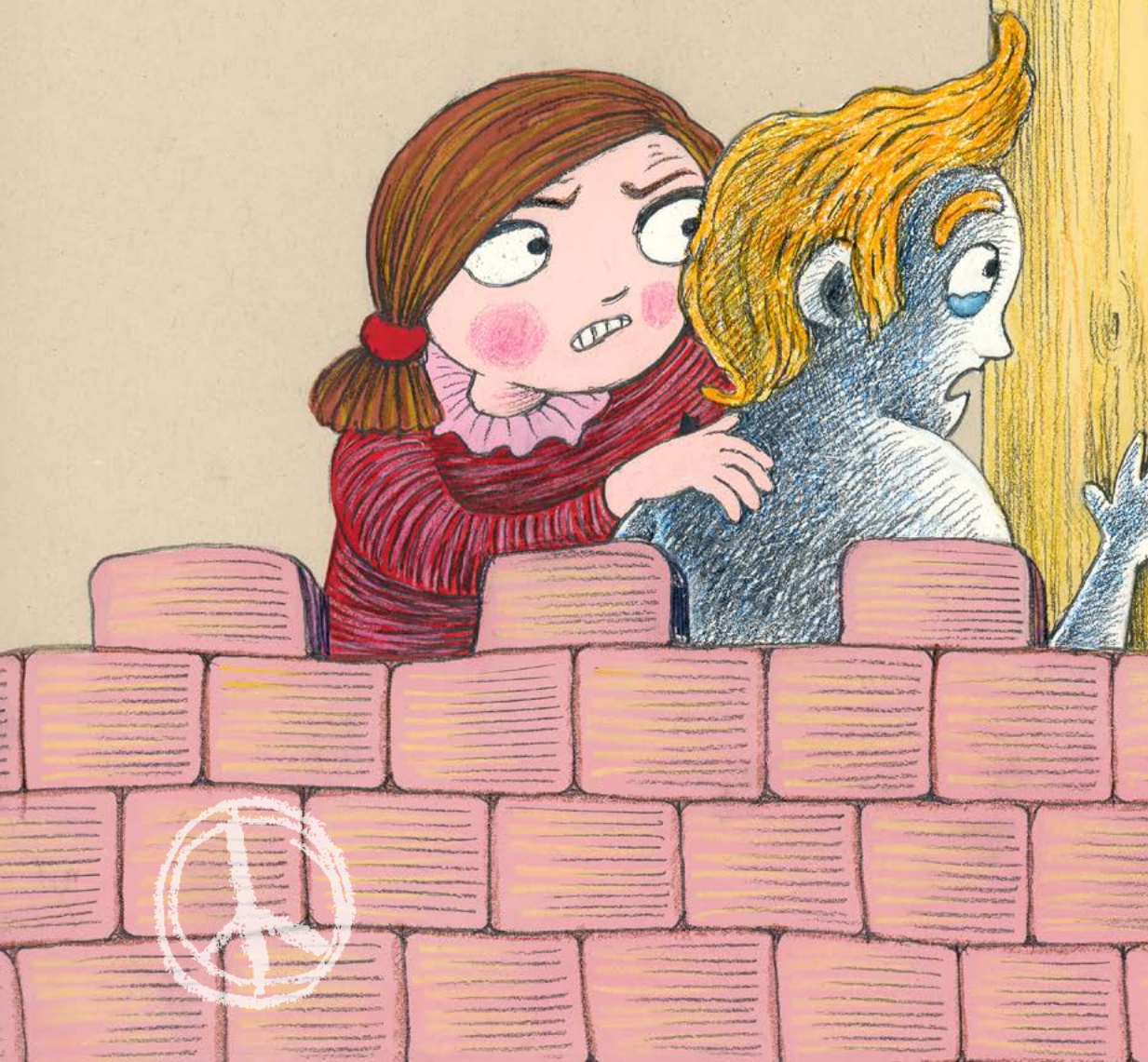
Strášu Ládinovo chování mrzelo. „Tak ošklivé snad moje obrázky nejsou, aby je musel ničit. Dal jsem si na nich docela záležet.“

„Možná jenom nemá rád polepené ploty a sloupy,“ hádal Matěj.

„Kdepak,“ řekla Helenka. „Bojí se, aby podle tvého obrázku kočku Luisu někdo nepoznal. Asi nechce, abychom ji našli.“

Stráša, Matěj i Slávek se na Helenku podívali a zamysleli se.

Pak se Stráša rozběhl ke dveřím. „A my teď musíme zjistit, proč mu na tom tolik záleží.“

LOVE

Barevný dům

Stráša, Matěj a Helenka rychle seběhli ze schodů na ulici, ale Ládina Houbelíka už nikde neviděli. Z okna ve čtvrtém poschodí se k nim snesl papoušek Slávek a posadil se Strášovi na rameno.

„Pojďte, ukážu vám, kde Ládín bydlí.“

Zavedl je na druhý konec ulice. Za pečlivě ostříhaným živým plotem stál žlutý domek s červenou střechou a modře natřenými dveřmi a okenicemi. „Moc hezký domeček,“ řekl papoušek Slávek. „Barvy já mám rád.“

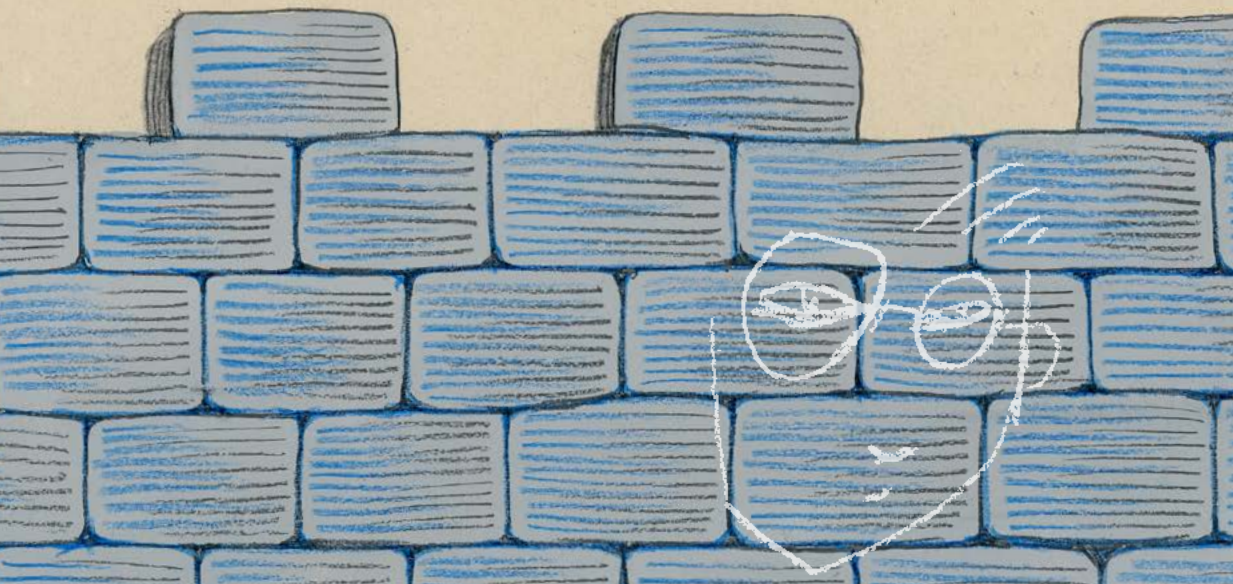
Strášovi domek připomněl Perníkovou chaloupku, která mezi dětmi nemá právě nejlepší pověst, a maličko se příkrčil.

„Co když je Ládín Houbelík Ježidědek?“ zašeptal tak potichu, že ho kamarádi skoro neslyšeli. „Možná kočku Luisu chytil a zavřel v kůlně. Možná ji chce vykrmit a pak...“ Hrůzou se mu sevřelo hrdlo, „...pak ji posadí na lopatu a strčí do pece.“

„Moc čteš,“ řekl mu Matěj. „Tenhle domek kůlnu nemá a vevnitř docela určitě není pec. Na střeše nevidím žádný komín.“

Strášovi se ulevilo. „Co uděláme teď?“ zeptal se. „Zazvoníme a zeptáme se, proč Ládín nechce, aby se kočka Luisa našla?“

„Na to se ho nemusíme ptát, to je přece jasné,“ řekla Helenka.

„O černých kočkách se říká, že člověku, kterému přeběhnou přes cestu, nosí smůlu. Kočka Luisa přebíhala Ládinovi Houbelíkovi přes cestu každou středu, když chodila navštěvovat babičku Žanetu. A to dokonce dvakrát. Jestli je Ládin opravdu tak pověřivý, jak tvrdí Slávek, muselo mu vadit, že ve středu nemůže vystrčit nos ze dveří.“

„Proč by strkal nos ze dveří?“ zeptal se Stráša a zatahal se za nos. Držel pevně. „A jak se to vůbec dělá?“

„To se jenom tak říká,“ vysvětlila mu Helenka. „Znamená to, že nemohl vytáhnout paty z domu.“

„Jenom paty?“ podivil se Stráša. „Proč by někdo vytahoval z domu jenom paty?“

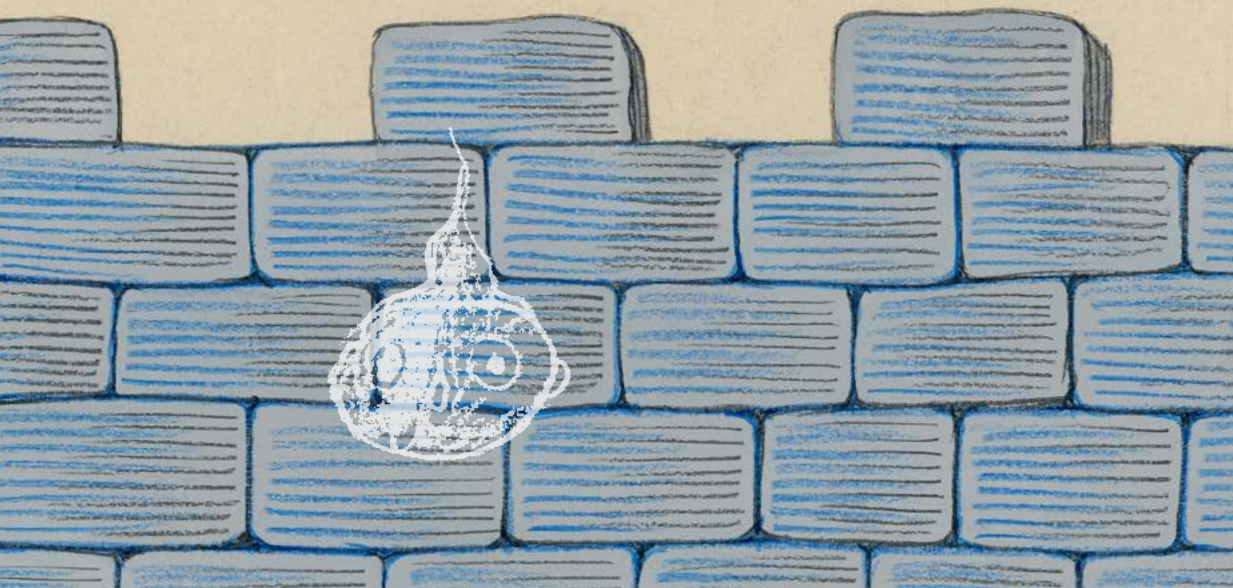
Matěj se chytil za hlavu, ale Helenka trpělivě vysvětlovala dál. „Bál se vyjít z domu na ulici.“

„Aha,“ řekl Stráša a pomyslel si, že to Helenka mohla říct rovnou. „Takže když Ládin Houbelík nechce, abychom kočku Luisu našli, tak nám asi neporadí.“

Matěj si vytáhl zápisník a něco do něj zapsal. Pak ho důležitě zaklapl a strčil ho do kapsy.

„Jinou stopu ale nemáme,“ řekl. „Houbelík je náš jediný podezřelý – kromě papouška Slávka.“

„No dovol,“ ohradil se Slávek. „Já nejsem žádný podezřelý. Vždyť vám pomáhám.“

„Jen jestli se jenom nesnažíš odvést pozornost jinam,“ zapochyboval Matěj. „Detektiv se nesmí nechat oklamat.“

Slávek se rozčileně načepýřil. „Víš ty co, já tady vůbec nemusím být. Takové řeči nemám zapotřebí.“

Zamával křídly, vznesl se do vzduchu a zamířil zpátky k domu babičky Žanety. Ale když prolétával okolo modrého rámu okna, zastavil se ve vzduchu tak prudce, až skoro udělal kotrmelec, zaplácal naprázdno křídly a snesl se zpátky. Oči měl vykulené jako dvě čerstvě upečená volská oka.

„Vi-vi-vi...“

„Ale no tak,“ uklidňoval ho Stráša. „Nezlob se na nás, vždyť on to Matěj tak nemyslel.“

„Vi-vi-vi...“ zopakoval Slávek a dosedl mu na rameno tak prudce, až se Stráša málem svalil. „Vi-viděl jsem Luisu. Ládin Houbelík drží kočku Luisu v zajetí.“

Past na Ládina Houbelíka

Najednou jim to bylo jasné. Ládin Houbelík kočku Luisu unesl a teď ji vězní v prvním patře svého podivně barevného domu.

Stráša, Helenka, Matěj a papoušek se na sebe podívali, a aniž se domluvili, přikrčili se za živý plot, aby je Ládin nemohl zahlédnout z okna.

„Co teď?“ zeptala se Helenka.

„Musíme Luisu osvobodit,“ řekl Stráša a držel se přitom větviček živého plotu, protože se mu chvěla kolena.

Matěj opatrně vystrčil hlavu nad plot. „Okno je sice vysoko, ale kdybych si k němu přistavil žebřík, který stojí támhle u sousedů, vylezl bych k němu. Jenomže okno v prvním patře je zavřené.“

„Musel bys ho rozbít,“ řekla Helenka.

„Na rozbíjení oken je odborník tady Stráša,“ zavtipkoval Matěj a Stráša se začervenal: „A navíc se to nesmí,“ dodal Matěj.

„A unášet a zavírat kočky se snad smí?“ zeptala se bojovně Helenka. „Já bych na něj zavolala policii a nechala ho zavřít, až by byl stejně černý jako kočka Luisa...“

„Při rozbíjení oken se nadělá spousta rámusu,“ přerušil Helenku Stráša.

„Vidím, že jsi opravdu odborník,“ řekla uznale Helenka.

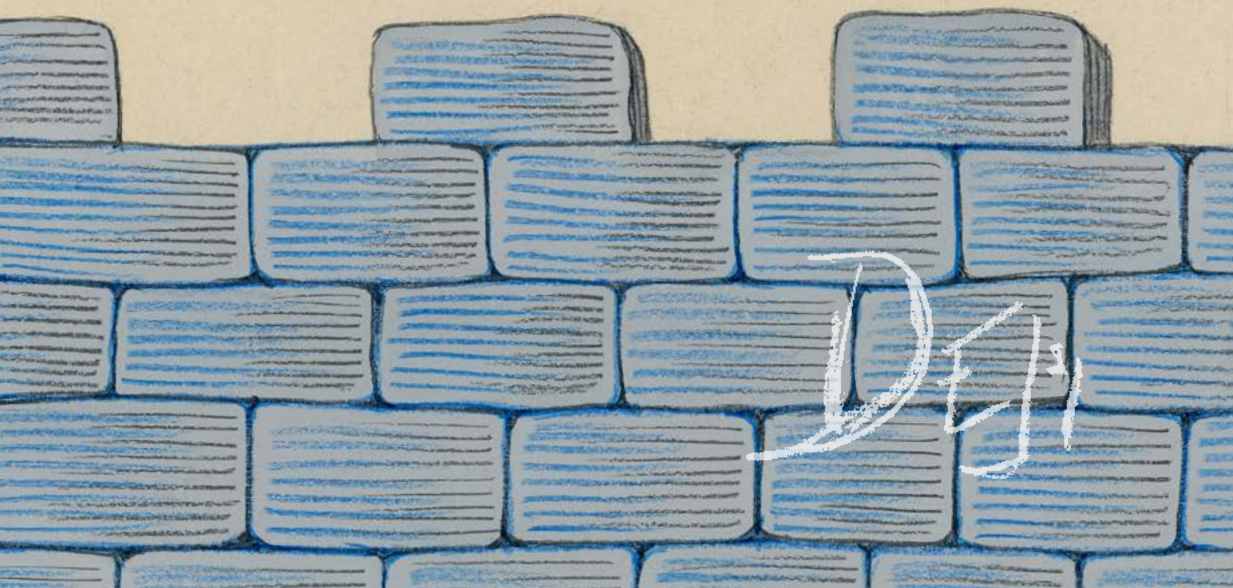
Stráša se začervenal a navrhl: „Počkáme, až Ládín nebude doma.“
„To bychom mohli čekat až do zítřka,“ vložil se do rozhovoru papoušek Slávek. „Pátek – nešťastný to den. To Ládín moc často ven nechodí.“
„Tak dlouho čekat nemůžu,“ polekal se Stráša. Tatínek by o mě měl starost.“
„V tom případě musíme Ládína vylákat z domu,“ řekl Matěj. „Máte někdo nějaký nápad?“
„Stráša je přeci strašidlo. Ať si stoupne za okno a udělá pořádné BUBUBU. Ládín se poleká a uteče,“ navrhl papoušek Slávek.
Děti se otočily ke Strášovi, ale toho Slávkovo krákoravé BUBUBU tak vyděsilo, že už se schovával za rohem. Když zjistil, že nehrozí žádné nebezpečí, sklopil hlavu a pomalu se přišoural zpátky. „Omlouvám se. Tak trochu jsem se polekal.“
„Tak to by asi nešlo,“ řekl Matěj. „Má někdo nějaký jiný návrh?“
„Mohli bychom křičet, že hoří. Ládín se lekne a vyběhne ven,“ navrhla Helenka.

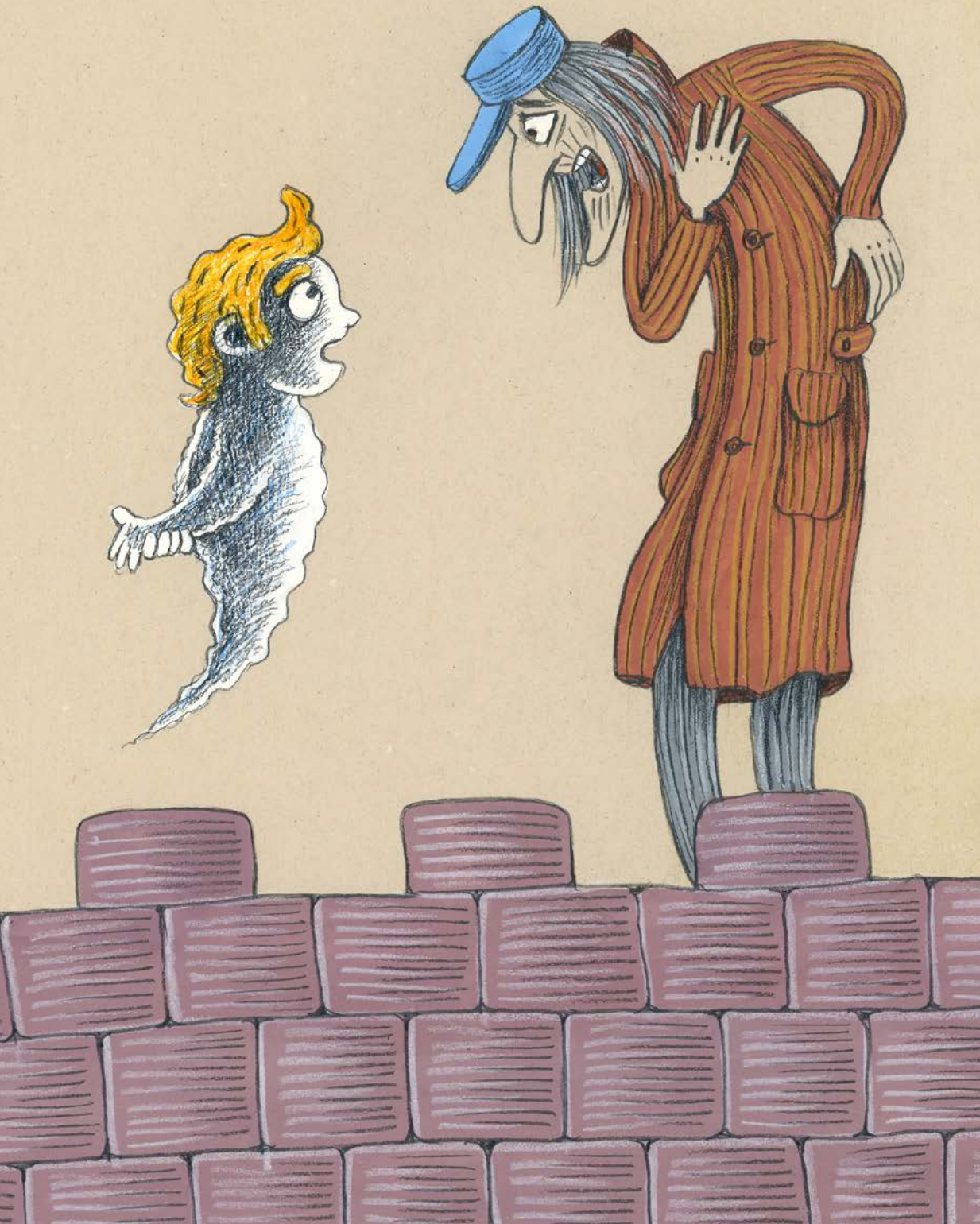

„A hned zjistí, že to byl planý poplach a vrátí se dovnitř,“ namítl Matěj.
„Co to na něj zkusit s nějakou pověrou?“ špitl Stráša. Ještě se trochu styděl, že se před chvílí tak zbytečně vylekal a zmizel. „My strašidla třeba věříme, že kominíci nosí štěstí. Když k nám na hrad přijde kominík, všichni se na něj běžíme podívat a chytíme se přitom za knoflík.“
„To jste vy strašidla pochytila od nás, od lidí,“ poznamenal Slávek.
„Ale máš pravdu. Jestli je Ládin tak pověřivý, určitě si nenechá ujít příležitost a půjde si za kominíkem pro štěstí.“ Zamyslel se. „My se schováme za roh a ty zazvoníš a řekneš, že tudy dnes prochází kominík a ptá se, kdo si chce nechat vymést komín. A že to pro něj máš zjistit v téhle ulici.“

Stráša se na něj překvapeně podíval. „Vždyť jsi sám říkal, že jeho dům žádný komín nemá.“

Matěj si zhluboka povzdechl nad kamarádovou nechápavostí. „Na tom přece nezáleží. Uvidíš, že až uslyší slovo kominík, rozběhne se za ním.“
Schovali se za rohem a Stráša rozechvělou rukou stiskl zvonek.

Vysvobozování kočky Luisy

Stráša zaslechl váhavé kroky, pak se dveře pootevřely a vysoko nad Strášovou hlavou se objevil nos Ládina Houbelíka. Nos putoval zleva doprava a zase zpátky, jak Ládin pátral po nečekaném návštěvníkovi. Teprve když nikoho nevypátral, sklonil hlavu a překvapeně se podíval dolů. Stráša hubenému čahounovi sahal sotva ke kolenům.

„Dobrý den,“ pozdravil Stráša.

„Copak chceš?“ zeptal se Ládin Houbelík, udělal krok vpřed a zavřel za sebou dveře. Asi aby Stráša nemohl proklouznout dovnitř.

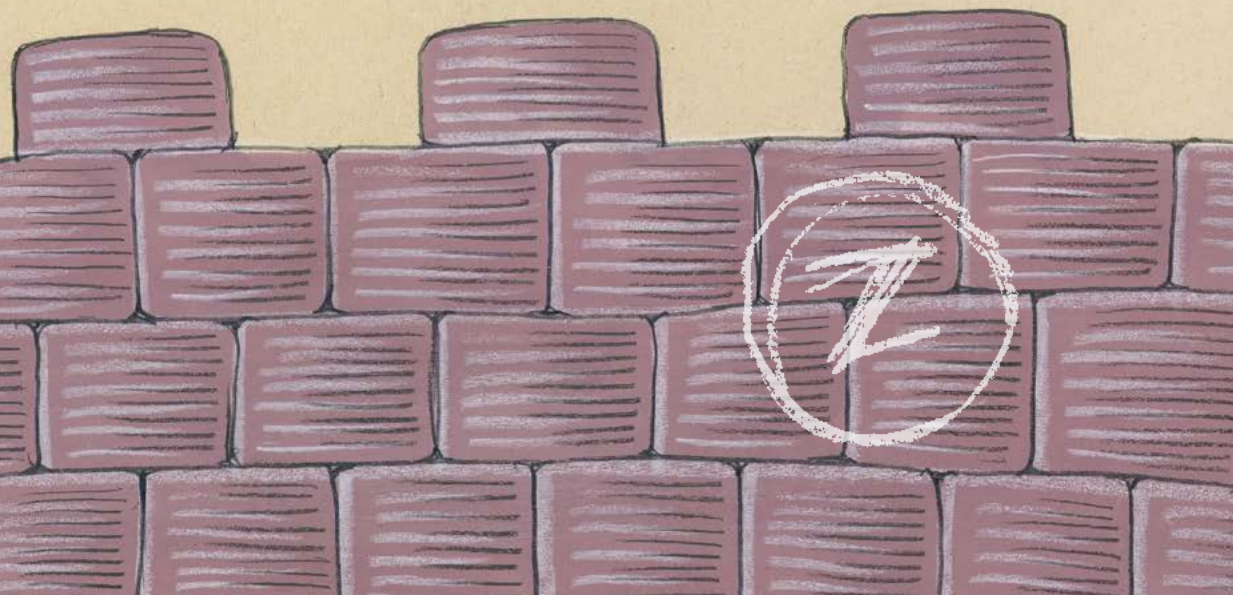
Stráša si pomyslel, že Ládin moc slušně vychovaný není, když neumí ani pozdravit. Odkášlal si a spustil připravenou řeč: „Jsem pomocníkův kominík a ve vedlejší ulici objednávám, jestli chcete zjistit komín.“

„Cože?“ Čahoun na Strášu vykulil oči.

Stráša se zarazil a zkusil to znova: „Jsem kominíkův pomocník a objednávám koním.“

„Prosím?“ zeptal se znovu Ládin Houbelík a nevěřícně se na Strášu podíval.

„Komín,“ opravil se Stráša a potom odevzdaně řekl: „Povím vám to takhle. Jestli si chcete sáhnout na kominíka, aby se vás drželo štěstí, je ve vedlejší ulici.“

„Proč jsi to neřekl rovnou?“ Ládin Houbelík se celý rozzářil. „Štěstí zrovna teď moc potřebuju.“ Sáhł do kapsy, pečlivě za sebou zamkl, vystrkal Strášu za branku a jen v trepkách se rozběhl ulicí. Stráša se za ním díval, jak rozhazuje rukama, aby se mu lépe vyhýbalo kanálům, a když zmizel za roh, zavolal: „Už je pryč! Pojd'te honem s tím žebříkem.“

Na sousedově straně plotu se ozvalo postrkování, přešlapování a strkání.

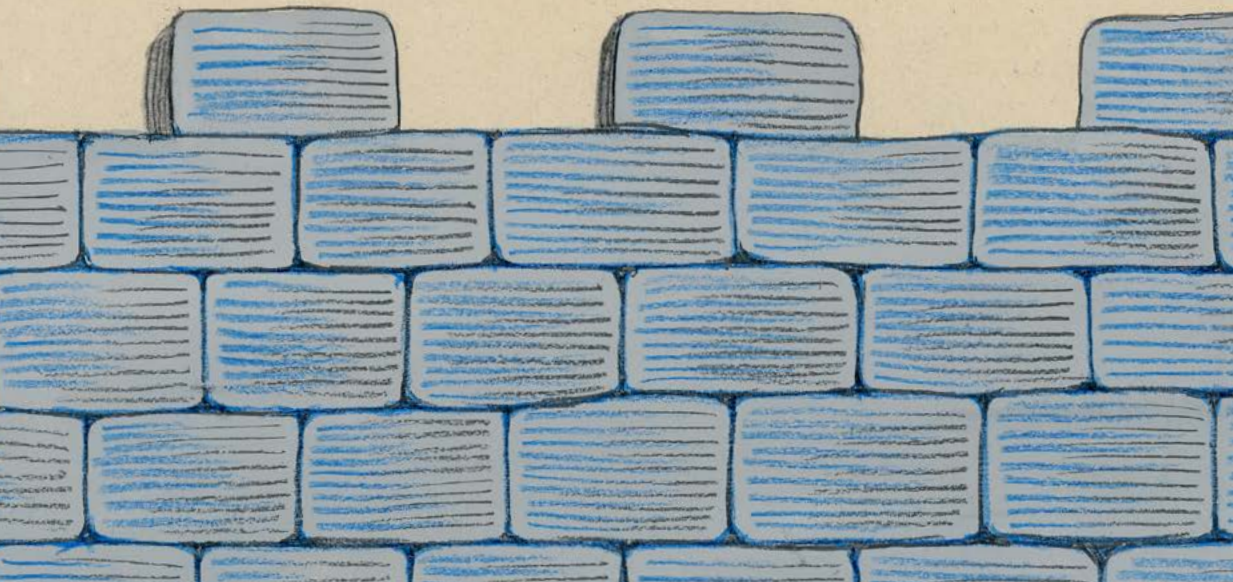
„Víc nahoru,“ řekl papoušek Slávek.

„Pozor, záhon,“ šeptala Helenka.

„Vám se to řekne,“ hekal Matěj pod váhou žebříku a opatrně ho strkal přes plot. Radit umí, pomyslel si, ale jinak abych všechno odedřel sám. Konečně se jim podařilo dostat žebřík přes plot a přistavit ho pod okno, za kterým byla uvězněná kočka Luisa.

„Stráša s Helenkou přidrží žebřík, aby nepodklouzl, až polezu nahoru,“ rozděloval úkoly Matěj, „a ty, Slávku, se posad' na branku a hlídej, jestli se Ládin nevrací.“

„Teď jsem vám najednou dobrý, co?“ trucoval papoušek Slávek, ale vyletěl na branku a důležitě se rozhlížel na obě strany. Jenomže po

chvilce si všiml, že má pírnka na bříšku celá zpřeházená, začal si je urovnávat zobákem a úplně zapomněl, že má dávat pozor.

A tak Matěj stačil vyšplhat teprve na třetí příčku žebříku, když se u branky objevil Ládin Houbelík. Všiml si totiž, že na sobě nemá ani jeden knoflík, a tak si běžel pro svetr, aby se měl při setkání s kominíkem za co chytit.

Když viděl, že se mu někdo chce vloupat do domu, rozrazil branku tak prudce, až nepozorný papoušek Slávek spadl rovnou do louže a zamazal si svá pestrobarevná křídla od bláta.

„Co se to tady děje?“ zahřímál Ládin hlasem, jaký byste od takového hubeňoura nečekali. A potom se rozkřičel: „Policie, zavolejte policii, jsou tady zloději.“

„My nejsme žádní zloději,“ postavil se před něj Stráša.

„My jsme záchranáři,“ dodala Helenka.

„A taky detektivové!“ zavolal z žebříku Matěj.

„Ale policii klidně zavolejte,“ řekl Stráša. „Aby vás zatkla za to, že jste unesl kočku Luisu.“

„A zničil mi má krásná barevná peříčka,“ křikl lítostivě od branky papoušek Slávek.

Stráša v akci

Ládin Houbelík se zarazil, ale pak se rychle vzpamatoval. „To není pravda, žádnou kočku Luisu neznám.“

Obrátil se ke dveřím, odemkl a chtěl proklouznout dovnitř.

„Viděli jsme vás, jak z plotů a sloupů strháváte obrázky s Luisiným portrétem,“ řekl Matěj, když sešplhal ze žebříku dolů.

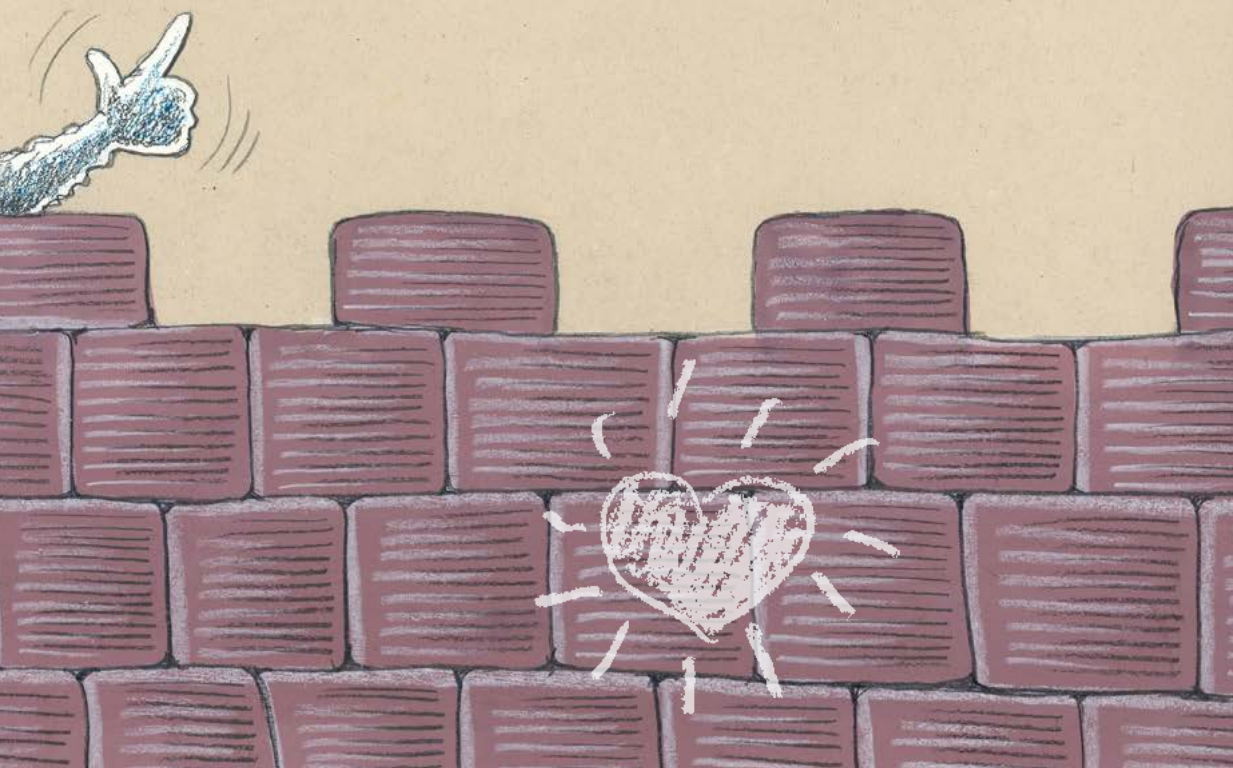
Ládin se obrátil a bojovně vystrčil bradu. „Nemám rád nepořádek.“

Od branky se pěšky přikolébal papoušek Slávek a vztekle křikl: „Ale já jsem viděl černou kočku Luisu oknem v prvním poschodí.“

„O papoušcích je známo, že nemají moc dobrý zrak ani v mládí, a tobě je už sto let. Kdo ví, co jsi viděl,“ okřikl ho Ládin.

„No tohle,“ urazil se Slávek. „Já náhodou vidím moc dobře. Vidím dokonce, že jste schoval ruce za zády, abychom si nevšimli, že křížíte prsty. A to lidé dělají, jen když lžou.“

Dohadovali se, hádali a překřikovali, a tak ani nepostřehli, že se Stráša protáhl kolem hubeného Láдина Houbelíka a pelášil po schodech do prvního patra.

A tam uviděl kočku Luisu.

Ležela v košíku vystlaném měkkou dekou, na jedné straně pelíšku měla nachystanou misku s vodou a na druhé straně misku s kočičími lahůdkami.

„Luiso, pojd' honem, přišli jsme tě vysvobodit,“ zavolal na ni Stráša.

„Pst, nekřič tolik,“ napomenula ho Luisa.

„Luiso, Luiso, pospěš si, ať nás Ládín Houbelík nechytí a neuvězní oba dva.“

„Nemůžu,“ řekla kočka Luisa.

Stráša se polekal. „Co ti to ten Ládín provedl? Snad ti něco nepolámal?“

Z košíku se ozvalo vrtění a tiché kňourání.

„No vidíš,“ řekla kočka Luisa trochu otráveně. „Říkala jsem ti, ať tak nekřičíš. Teď jsi je všechny probudil.“

Stráša popošel blíž a nakoukl přes okraj košíku. Vedle Luisy ležela čtyři kot'átka. Jedno bylo bílé, druhé černé, třetí hnědé a čtvrté čtyřbarevné.

„Tak to je ještě horší, než jsem si myslel,“ polekal se Stráša. „Ládin nevězní jenom tebe, ale i tvoje kot'átka.“

Na schodech se ozvalo strkání, dupání a pokřikování. Stráša se vrhnul ke dveřím, zabouchl je a přistrčil před ně židli. Potom pospíchal k oknu a otevřel ho. „Luiso, u okna je žebřík. Honem uteč, já vezmu košík s kot'aty a vylezu za tebou.“

Luisa zavrtěla hlavou. „Vždyť bys ho ani neuzvedl.“ Usmála se. „Stejně jsi ale odvážné strašidlo, Strášo, to bych do tebe vážně neřekla.“

Jak to bylo s kočkou Luisou

Rámus zesílil, Ládin Houbelík zalomcoval klikou a potom strčil do dveří tak prudce, až se židle překotila. Ládin se vřítel dovnitř a za ním vpadl Matěj a Helenka. Jen Slávek chyběl, protože s mokkými křídly se špatně létá a vyskákat pěšky do schodů mu dalo pořádnou práci.

„Co tady děláš?“ rozkřikl se Ládin na Strášu.

Stráša se odvážně postavil před košík, ve kterém ležela Luisa s koťaty.

„Přišel jsem si pro svou kamarádku kočku Luisu. Jestli jí chcete ublížit, budete nejdřív mít co dělat se mnou.“

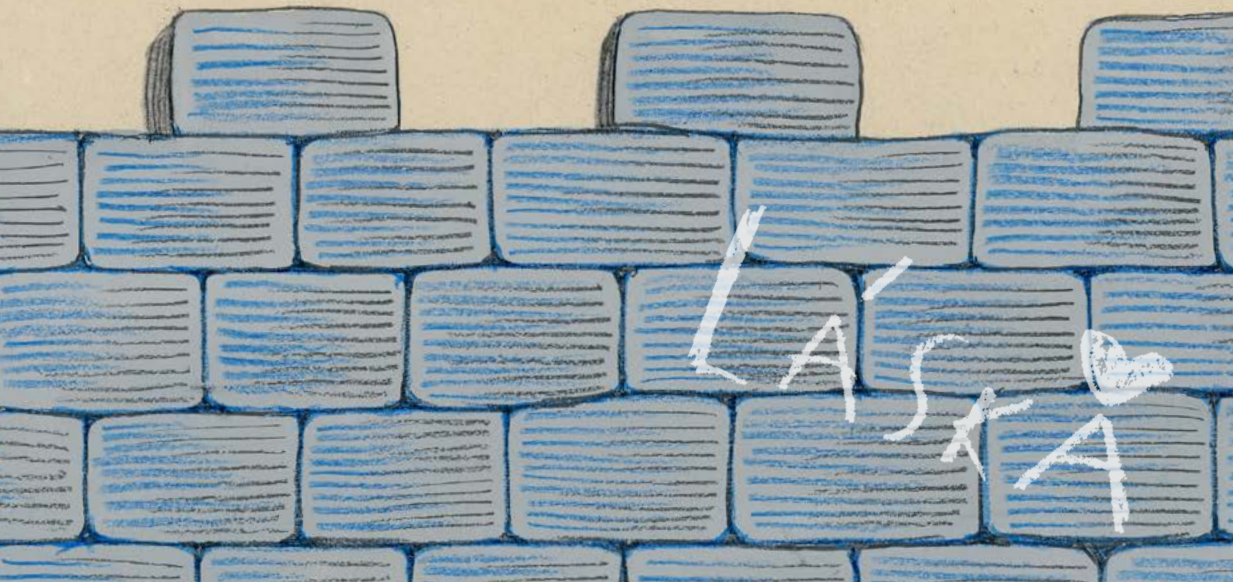
Ládin se překvapeně podíval na strašidlo, které mu sahalo sotva ke kolenům. „Proč bych Luise ubližoval?“ zeptal se.

„Protože jste pověřivý a nemáte rád černé kočky,“ řekli jednohlasně Stráša, Helenka i Matěj.

Z půlky schodů se ozval udýchaný papoušek Slávek. „Já si to taky myslím.“

Ládin Houbelík sebral ze země překocenu židli, narovnal ji a unaveně se na ni posadil. „Tak dobře. Povím vám, jak to bylo.“

„Moment,“ zavolal ze schodiště papoušek Slávek. „Počkejte na mě, já to chci taky slyšet, už mi chybí jenom čtyři schody.“

A tak počkali na Slávka, usadili se proti Ládinovi na pohovce a Ládin Houbelík začal: „Ani si neumíte představit, jaké je to trápení, když je člověk pověřivý. Smůla se mi lepí na paty a nepomáhá mi ani podkova pro štěstí zavěšená nad dveřmi.“

Stráša se Ládinovi zadíval na paty, aby se podíval, jak vypadá smůla, ale nic neviděl. Asi ji má v ponožkách, pomyslel si.

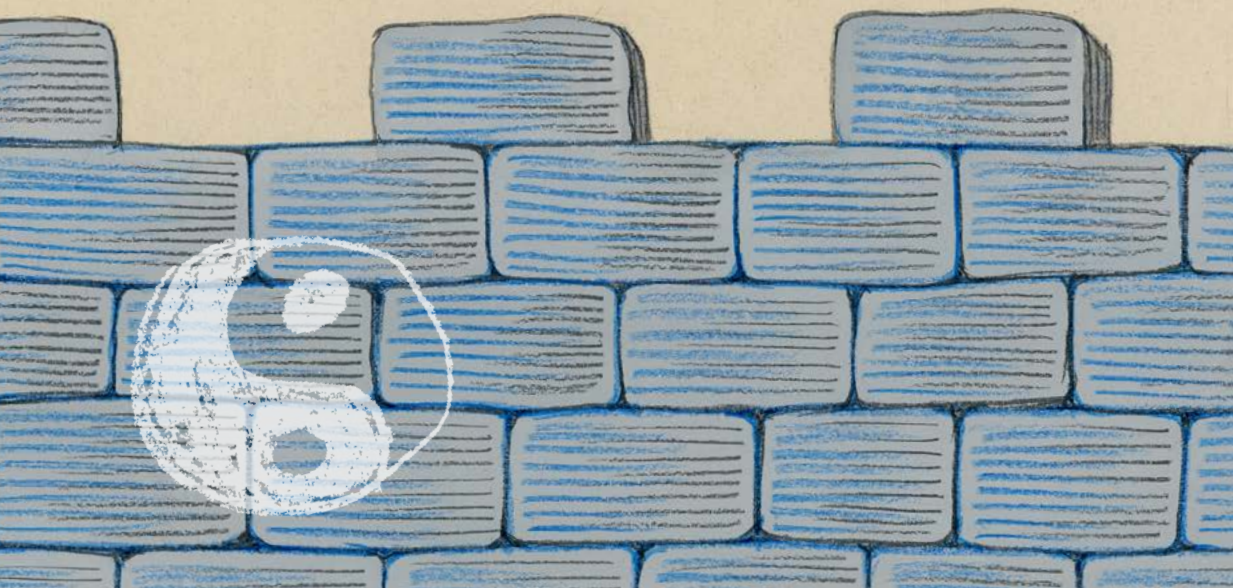
„Ke všemu se mi každou středu motala ulicí černá kočka Luisa. Pokaždé když mi přeběhla přes cestu, přihodilo se mi něco špatného. Jednou jsem spadl ze žebříku, podruhé jsem šlápl na hrábě a posledně jsem připálil guláš.“

„Guláš mám rád,“ řekl Matěj, ale Helenka se na něj přísně podívala, aby Ládinovi neskákal do řeči.

„Rozhodl jsem se, že s tím musím něco udělat. Koupil jsem lístky na loď do Ameriky, a když se Luisa vracela od babičky Žanety, pozval jsem ji na mléko a snažil jsem se ji přesvědčit, aby odjela. Jenomže Luisa řekla, že chce raději na Nový Zéland.“

„Luiso!“ řekl vyčítavě Stráša.

„No co. Ještě jsem nikde nebyla. To ti tatínek neřekl, že se my kočky rády touláme? Ale neboj se,“ mrkla na Strášu spiklenecky Luisa. „Stejně bych se za tebou brzy vrátila.“

Ládin Houbelík si odkašlal a pokračoval. „Jenomže než se mi podařilo lístky vyměnit, Luise se narodila koťata.“

„Dva kluci a dvě holky,“ řekla Luisa hrdě. „Přiznávám, že mě to taky trochu zaskočilo.“

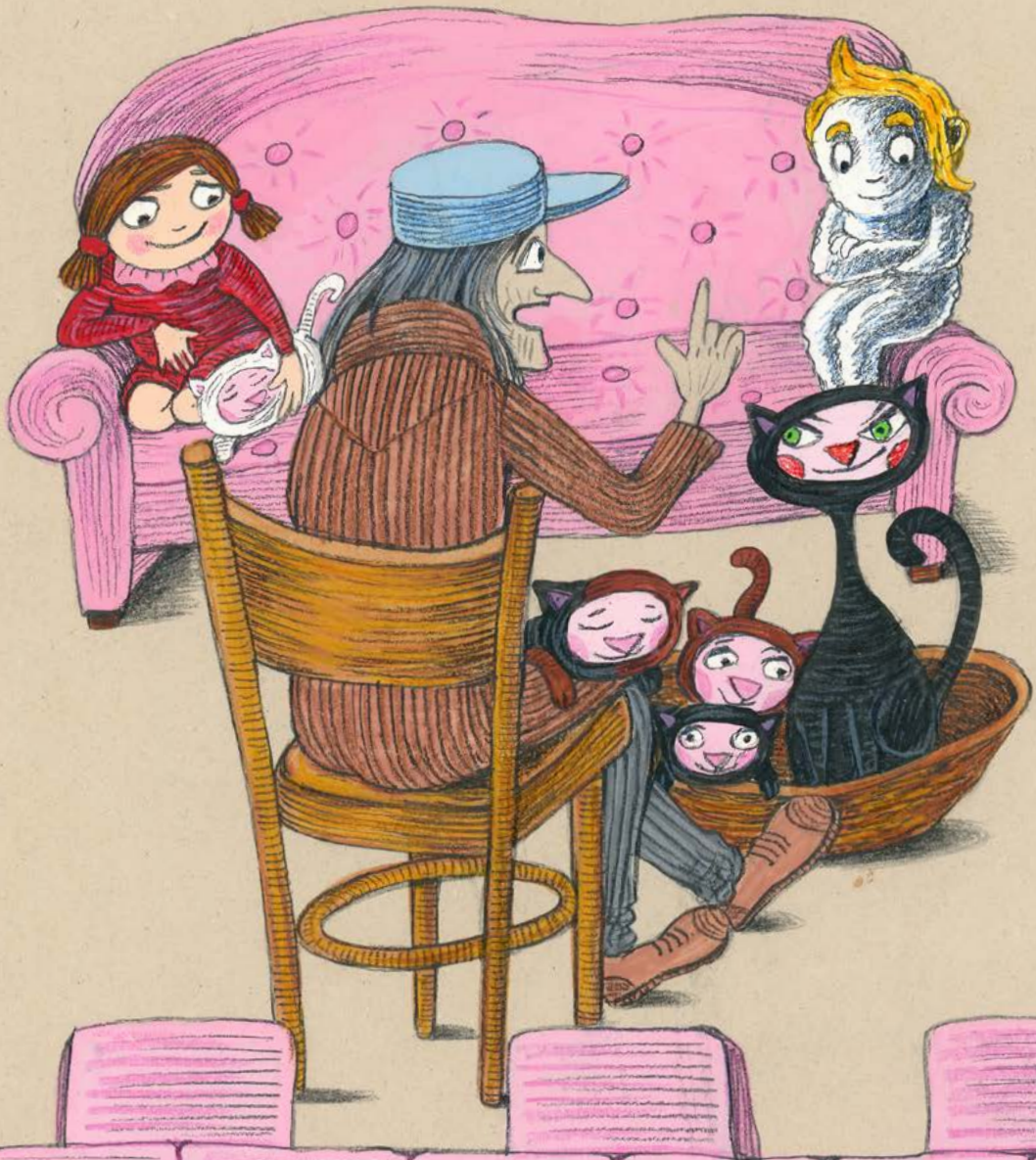
„Bylo mi jasné, že s tak malými koťaty se cestovat nedá. A navíc jsem zjistil, že je hezké mít doma společnost. Za celou dobu se mi nic špatného nepříhodilo, a tak jsem si myslel, že by se Luisa mohla nastěhovat ke mně.“ Otočil se ke Strášovi. „Je mi tady samotnému smutno, proto jsem nechtěl, abyste Luisu našli. Doufal jsem, že když ji budu rozmazlovat, zůstane u mě i s koťaty.“

„To jsi byl ale úplně vedle,“ řekla mu kočka Luisa.

„To se jen tak říká?“ zeptal se Stráša.

„Ne,“ řekla Luisa. „Tak to je.“

||
☺

Jak to dopadlo

Tatínek se na Strášu trochu zlobil, že odešel z hradu bez dovolení, a když se o Strášově výpravě po příjezdu ze školení dozvěděla maminka, zlobila se ještě víc – ale na tatínka, že na Strášu lépe nedohlédl.

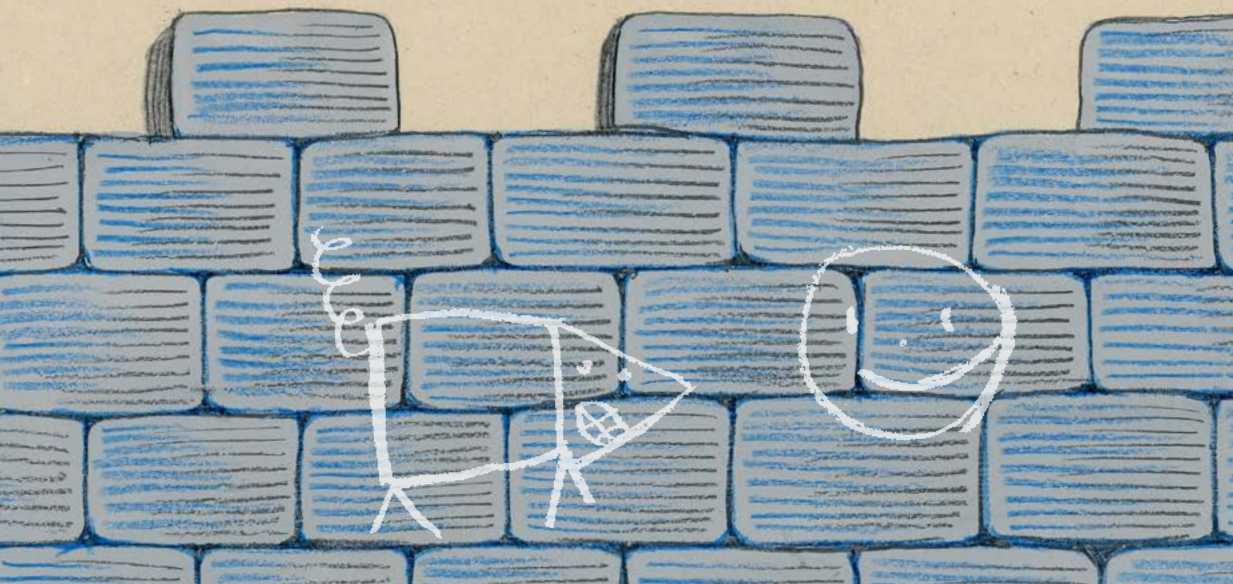
Všichni byli rádi, že je kočka Luisa v pořádku. Jen panu kastelánovi trochu dělalo starosti, jestli bude na hradě pro pět koček dost místa. „Nemějte obavy,“ uklidňoval ho Stráša. „Kot'átka už jsou zamluvená. Černé si vezme školník, strýc Hynek. Říkal, že s dětmi, co se nepřezouvají, si poradí, ale na myši, které se rozmnožily v kabinetu přírodopisu, hulákání nestačí.

Hnědé kot'átko chce teta Růženka. Prý jí připomíná zajíce, co běhávali po lese, když byla ještě víla.

Bílé kot'átko si zamluvila moje kamarádka Helenka.“ Na slově kamarádka si dal Stráša obzvlášť záležet. „Víte už, že budu od září chodit s Helenkou do třídy? Helenka mamince a tatínkovi vysvětlila, že i když jsem strašidlo, musím se dozvědět, jak to chodí jinde ve světě.

Prý abych se všemu tak nedivil.“

Pak kastelán to samozřejmě věděl, protože se s ním Strášovi rodiče radili. „To ti moc gratuluju,“ řekl. „A přeju ti, ať se ti ve škole líbí.“

Stráša se spokojeně usmál. „A kdo chce to čtvrté, čtyřbarevné kotě, to byste, pane kasteláne, určitě neuhodl.“

„Matěj?“ zeptal se s lehkou obavou v hlase pan kastelán.

„Ale kdepak. Ládín Houbelík! Vybral si čtyřbarevné, protože čtyřbarevné kočky prý nosí štěstí.“

V neděli se všichni sešli na hradě, aby narození Luisiných kot'átek jak se sluší a patří oslavili. Stráša byl rád, že má okolo sebe všechny své kamarády – Matěje, Helenku, kočku Luisu, papouška Slávka a Ládina Houbelíka.

Ano, i s Ládínem se Stráša skamarádil, přestože právě teď se zdálo, že Ládina ze všech hostů na hradě nejvíce zajímá krásná teta Růženka. Dokonce prohlásil, že se hned v září přihlásí do její taneční školy, aby se naučil valčík a polku.

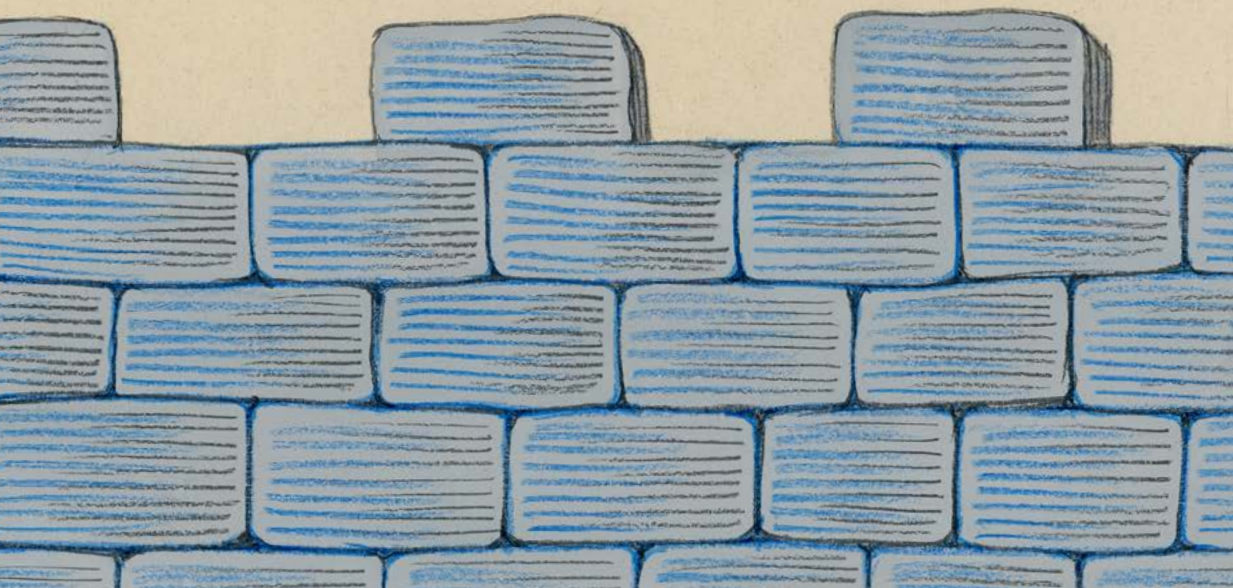
„Doufám, že ti, Ládine, nebude vadit, že začínáme, v pátek třináctého,“ řekla teta Růženka.

Ládín trochu zaváhal, ale v tu chvíli se ozvala babička Žaneta.

„Nemusíš mít obavy, Ládine,“ pravila. „Dnes ráno jsem se dívala do karet a zjistila jsem, že ode dneška už napořád budeš mít samé štěstí. A nepokazí ti ho ani šlápnutí na kanál, černá kočka a pátek třináctého dohromady.“

Ládín se rozzářil. „Tak to já, Růženko, do taneční školy moc rád přijdu.“

Stráša zatahal babičku Žanetu za rukáv. „Opravdu to stálo v kartách, babičko?“

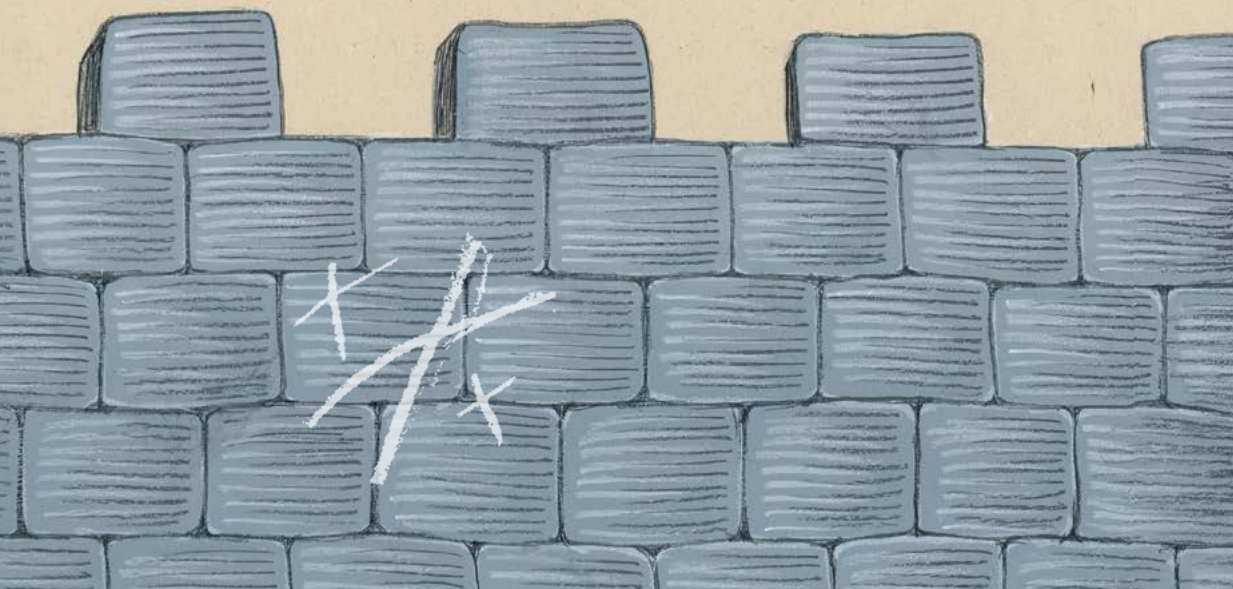
Babička se zamračila. „To jsem si myslela, že jsi chytrější, Strášo.“
Asi tu školu opravdu potřebuju, pomyslel si Stráša a šel se s Helenkou podívat na Luisu a její kot'átka. Luisa byla na svá mlád'ata moc hrdá a pyšně je všem ukazovala.

Papoušek Slávek seděl v bezpečné vzdálenosti a naschvál nahlas vzdychal: „Chud'átka ošklivá, nebarevná, stejně jako jejich maminka.“
Luisa vztekle zaprskala a vystrčila dráčky. „Dávej si pozor, papouchu, abych ti nevytrhla pár pírek, když ti sotva dorostly. To, že jsi byl členem záchranné výpravy, ještě neznamená, že jsme my dva kamarádi.“
A usmála se pod fousky.

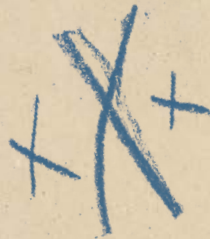
Ozvala se rána.

„Pojď, tvůj tatínek otevřel dětské šampaňské,“ řekla Helenka a otočila se ke Strášovi. Jenomže Stráša byl pryč.

„No jo,“ povzdechla si Helenka. „Je statečný, ale strašně lekavý.“
A šla si strašidylko Strášu vyzvednout do staré dřevěné truhlice.

Alena Mornštajnová

Vystudovala angličtinu a češtinu na Filozofické fakultě Ostravské univerzity. V současné době pracuje jako lektorka anglického jazyka a překladatelka. Žije ve Valašském Meziříčí. Debutovala v roce 2013 románem Slepá mapa, který se dostal do užší nominace na Cenu Česká kniha 2014. Její druhý román Hotýlek vyšel v roce 2015. V roce 2017 vydala zatím poslední roman pro dospělé Hana.

Galina Miklínová

V letech 1984–1988 vystudovala Střední uměleckoprůmyslovou školu v Uherském Hradišti, obor užitá grafika a v letech 1991–1997 Vysokou školu uměleckoprůmyslovou v Praze, ateliér filmové a televizní grafiky u prof. Miroslava Jágra a prof. Jiřího Barty. V roce 1995 studovala animovaný film na Humberside University ve Velké Británii. Zabývá se jak filmovou tvorbou, tak knižními ilustracemi.

Strašidýlko Stráša

Alena Mornštajnová

ilustrovala **Galina Miklínová**

Vydalo nakladatelství Albatros v Praze roku 2018

ve společnosti Albatros Media a. s.

se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4,

číslo publikace 32 221

Grafická úprava Carton Clan

Odpovědný redaktor Petr Eliáš

Výtvarná redaktorka Alexandra Horová

Technická redaktorka Petra Mejstříková

1. vydání

© Albatros, 2018

© Alena Mornštajnová, 2018

Illustrations © Galina Miklínová, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-00-05048-5

ISBN e-knihy 978-80-00-05087-4 (1. zveřejnění, 2018)

Pro čtenáře od 6 let

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

www.albatros.cz

www.albatrosmedia.cz

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Kompletní nabídku titulů naleznete na
www.albatrosmedia.cz